

BÍRÁK

1-7. FEJEZET

Mózes vezetésével Isten kivezette a népet Egyiptomból, és elkezdett egy nemzetet formálni belőlük.

Mózes halála után Józsué vette át a vezetést és bevezette őket az Igéret földjére, és ezáltal Isten megtartotta Ábrahámnak tett ígését.

A Bírák könyve a zsidók történelmének következő periódusáról szól. 13 különböző bírá vezette ezután Izraelt, akik döntéseket hoztak az emberek ügyes-bajos dolgaiban, de az emberek valójában nem hatalmazták fel őket az ország teljes vezetésére. Ők egy köztes időszakot töltöttek be Jozsué vezetése és a monarchia megalapítása között, amikor aztán Saul lett Izrael első királya.

A teokrácia nem volt sikeres, mert az emberek nem vetették alá magukat Isten vezetésének. A Bírák könyvében megfigyelhetünk egy állandóan visszatérő, tragikus folyamatot. Amikor a nép háború nélkül, áldások közepette élt, akkor más istenekhez, Baálhoz, Astárhoz, és a kánaániak többi isteneihez fordult. Emiatt Isten az ellenségeik kezébe adta őket, akik elnyomták és sanyargatták őket. Ekkor az Úrhoz kiáltottak, és az Úr egy bírát küldött segítségükre, aki megszabadította őket az elnyomás alól. Amikor ez a bírá meghalt, akkor ismét a régi kerékvágásba, az idegen istenek imadásába estek vissza. Szomorú és tragikus elbukások sorozata az egész, mert nem tudtak hosszabb ideig megmaradni Isten tiszteletében és imádatában.

Történt Józsué halála után, hogy Izrael fiai megkérdezték az URat: Melyikünk vonuljon fel elsőnek a kánaániak ellen, hogy harcoljon ellenük?

Jozsué könyve úgy ért véget, hogy még igen sok terület maradt elfoglalatlanul, mert nem úzták ki teljesen az ellenségeiket, és nem vették teljesen birtokba mindazt, amit Isten nekik ígért.

Az ÚR ezt mondta: Júda vonuljon fel, mert kezébe adtam az országot.

Júda területe Jeruzsálemtől délre terült el, Simeon pedig tőlük még délebbre volt.

Akkor Júda ezt mondta testvérének, Simeonnak: Vonulj fel velem együtt a nekem kisorsolt területre, hogy harcoljunk a kánaániak ellen, és én is veled megyek majd a neked kisorsolt területre. És Simeon elment vele.

Júda felvonult, az ÚR pedig kezükbe adta a kánaániakat és a perizzieket, és megverték őket Bezeknél - tízezer embert.

Ott találták Bezekben Adóníbezeket is, harcoltak ellene, és megverték a kánaániakat meg a perizzieket.

Adóníbezek futásnak eredt, de ők üldözőbe vették, elfogták és levágták a keze hüvelykujjait meg a lába nagyujjait.

Akkor ezt mondta Adóníbezek: Hetven király szedegetett morzsákat asztalom alatt, akiknek a kezéről én vágattam le a hüvelykujjakat és lábáról a nagyujjakat; ahogyan én cselekedtem, úgy fizetett meg nekem az Isten. Azután elvitték Jeruzsálembe, és ott halt meg.

Adóníbezek azt jelenti, hogy Bízek ura. Az Irás azt mondja, hogy „ki mint vet, úgy arat”.

Azután Jeruzsálem ellen harcoltak Júda fiai; elfoglalták, lakosait kardélre hányták, a várost pedig lángba borították.

Azután lementek Júda fiai, hogy harcoljanak a hegyvidéken, a Délvidéken és a Sefélá-alföldön lakó kánaániak ellen.

Majd a Hebrónban lakó kánaániak ellen ment Júda. Hebrón neve azelőtt Kirjat-Arba volt. És megverték Sésajt, Ahímant és Talmajt.

Onnan Debir lakói ellen ment. Debir neve azelőtt Kirjat-Széfer volt.

Akkor ezt mondta Káléb: Aki megveri és elfoglalja Kirjat-Széfert, annak adom a lányomat, Akszát feleségül.

Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fia foglalta el azt, és így neki adta a lányát, Akszát feleségül.

Az első fejezet következő részében pedig olvashatunk egy történetet arról, hogy miként adta nekik Káléb a felső és alsó forrásokat Júdában.

A 21.-ik versben:

De a jebúsziaikat, Jeruzsálem lakosait, nem űzték el Benjámín fiai, ezért laknak a jebúsziaik Benjámín fiaival együtt Jeruzsálemben még ma is.

Felvonult József háza is Bétel ellen. Az ÚR velük volt.

József háza kémeiket küldött Bételbe. A város neve azelőtt Lúz volt.

Az előőrsök megláttak egy férfit, aki a városból jött ki, és ezt mondták neki: Mutasd meg nekünk, hogy hol lehet bejutni a városba, és mi irgalmasak leszünk hozzád.

Amikor megmutatta nekik, hogy hol lehet bejutni a városba, a város lakóit kardélre hányták, de azt a férfit és egész nemzetségét elbocsátották.

Az a férfi pedig elment a hettiták földjére, várost épített, és elnevezte Lúznak. Ez annak a neve még ma is.

De Manassé nem tudta birtokba venni Bét-Seánt és falvait, Taanakot és falvait, Dór lakosait és falvait, Jibleám lakosait és falvait, Megiddó lakosait és falvait. A kánaániaknak sikerült ott maradniuk ezen a földön.

De amikor Izráel megerősödött, robotmunkára fogta a kánaániakat, de kiűzni nem tudta őket.

Efraim sem űzte ki a Gézerben lakó kánaániakat, ezért a kánaániak ott laktak közöttük Gézerben.

Zebulón sem űzte ki Kitrón lakosait, sem Nahalól lakosait, ezért a kánaániak ott laktak közöttük, de robotmunkások lettek.

*Ásér sem űzte ki Akkó lakosait, sem Szidón lakosait, sem pedig Ahláb, Akzíb, Helbá, Afík és Rehób lakosait.
Ezért az Ásérhoz tartozók ott laktak a kánaániak között, az ország lakosai között, mert nem űzték ki őket.*

Mindezek a sorok egy befejezetlen győzelemről szólnak. Isten elmondta nekik, hogy amikor bejönnek a földre, akkor teljesen pusztítsák ki az ott lakókat, ne kössenek velük békét, ne éljenek velük békés egymás mellett élésben. Ők pedig nem engedelmeskedtek, hanem így okoskodhattak: „Ha megengedjük, hogy ezek itt maradjanak, akkor kölcsönösen erősíthetjük egymást, és békességben élhetünk egymás mellett, miközben ők a szolgálaink lesznek, fát vágnak nekünk, betakarítják a termésünket, felépítik a házainkat, használjuk hát ki őket.”

Bármilyen logikusnak is tűnik egy okoskodás, akkor is hibás, ha Isten parancsa ellen szól. Gyakran úgy tűnik, hogy amit Isten parancsol, az nem szolgálja a mi javunkat, és sokszor látjuk úgy, hogy mi Istennél jobb tervet tudunk kiokoskodni. Ugyanúgy esünk bűnbe, mint Izrael gyermekei, hogy azért nem engedelmeskedünk teljesen az Úrnak, mert nem értjük, hogy Isten miért parancsolta ezt és ezt.

Isten minden parancsolatának megvan a maga oka. Akár értjük, akár nem, fontos, hogy engedelmeskedjünk, mert végül mindig rá fogunk jönni, hogy Isten az első perctől kezdve tudta, hogy miről beszél.

A többi nép teljes kiírtására vonatkozó parancs nagyon keménynek és kegyetlennek tűnik. Talán ez volt az oka annak, hogy nem engedelmeskedtek, de ezzel nagy bajba sodorták a saját gyerekeiket és későbbi leszármazottaikat. Állandó problémát okoztak azzal, hogy nem hallgattak az Úr szavára.

A 2.-ik fejezetben:

*Az ÚR angyala fölment Gilgálból Bókímiba, és ezt mondta: Kivezettelek benneteket Egyiptomból, és behoztalak erre a földre, amelyet esküvel ígértem atyáitoknak, és azt mondtam: Nem bontom fel szövetségemet veletek soha, de ti se kössetek szövetséget ennek a földnek a lakosaival, romboljátok le oltáraikat! Ti azonban nem hallgattatok szavamra. Hogy tehattétek ezt? Azt is mondtam: Nem űzöm el őket előletek, hadd legyenek az oldalatokban, isteneik pedig legyenek nektek csapdául!
Amikor az ÚR angyala elmondta ezeket a dolgokat Izrael fiainak, a nép hangos sírásra fakadt.
Ezért nevezték el azt a helyet Bókímnak. És áldozatot mutattak be ott az ÚRnak.*

Bókím azt jelenti, hogy „siratók”. Az Úr angyala figyelmeztette őket, hogy az Úr nem szegi meg a szövetségét soha, de ők máris megtették ezt. Isten mindig betartja az ígéret rá eső részét, és az ember az, aki felrugja ezt a szövetséget. Senki sem mondhatja azt, hogy Isten megszegte a velem kötött szövetségét.

Miután az Úr angyala figyelmeztette őket, az emberek sírtak, áldozatot mutattak be, de nem változtak meg. Ez sok emberre nagyon is jellemző manapság is. Sírnak, de nem változnak meg, így a megbánásuk nem sokat ér.

Hatalmas különbség van a szomorúság és az igazi megbánás között. Sokan igazán sírnak szomorúságukban, de ez nem mindig jelenti azt, hogy meg is bánják. Gondolom, hogy a börtönbe levő emberek mindegyike sajnálja, hogy oda került, de nem biztos hogy azt sajnálja, amit elkövetett, csak azért sajnálkozik, hogy elkapták. Sokan csak a büntetés miatt sírnak, de nem bánják meg, amit tettek, és miután kiengedik őket, ott folytatják, ahol azelőtt abbahagyták.

Izrael gyermekei is sírtak, de mindez csak felszínes érzélgősség volt, mert miután befejezték a sírást, ugyanazt teszik, mint azelőtt: nem űzik ki az ellenségeiket, nem engedelmeskednek Isten hangjának, és minden ugyanúgy folytatódik, mint azelőtt. Egy külső vallásosság jellemezte őket, de a valóságban nem bánták meg bűneiket, és nem változtak.

Az országban élő emberek valóban tuskékké váltak számukra, és hamarosan az ő isteneiket kezdték imádni, és ez állandó bajt okozott nekik történelmük következő szakaszában. Később Jeremiás így kiáltott az emberekhez:

Lássátok meg: fordult-e elő ilyesmi?!

Cserélt-e pogány nép isteneket? - pedig azok nem is istenek! De népem fölcserélte Dicsőségét haszontalansággal.

Egek, ámuljatok ezen, borzadjatok, szörnyülködjete nagyon! - így szól az ÚR.

Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását, elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet.

Isten így siratta Izraelt mindazért, amit az atyáik elmúlasztottak. Megóvhatták volna a nemzetet attól a megszámlálhatatlan nyomorúságtól, és bajtól, de engedetlenségük megnyitotta az ajtót egy nehézséggel teli jövő számára.

Amikor Józsué elbocsátotta a népet, Izrael fiai elmentek, mindegyik a maga örökségébe, hogy birtokba vegyék az országot.

A nép az URat szolgálta Józsué egész életében, meg azoknak a véneknek az idejében, akik túléltek Józsuét, de látták az URnak minden nagy tettét, amit Izraelért végbevitt.

Azután meghalt Józsué, Nún fia, az ÚR szolgálója százöt éves korában, és eltemették öröksége területén, Timnat-Hereszben, az Efraim hegyvidékén, a Gaas hegytől északra.

Az az egész nemzedék is atyái mellé került, és más nemzedék támadt utána, amely nem ismerte az URat, sem tetteit, amelyeket Izraelért végbevitt.

Izrael fiai azt cselekedték, amit rossznak lát az ÚR, mert a Baalokat tisztelték.

Elhagyták az URat, atyáik Istenét, aki kihozta őket Egyiptomból, és más istenek után jártak a környező népek istenei közül, azokat imádták, és így ingerelték az URat.

De amikor elhagyták az URat, és a Baalt meg az Astárótot tisztelték

Tragikus, hogy a szülők nem voltak képesek átadni gyermekeiknek Isten erejének és munkálkodásának megtapasztalását. Az új generáció nem ismerte Jehovát, és az Ő munkálkodását sem az előző generáció életében.

A páska célja az volt, hogy évente visszaemlékezzenek arra, hogy Isten milyen hatalmas módon mentette ki őket az Egyiptomiak kezéből. A páska ünnep során olyan kérdések voltak beiktatva, amelyeket a gyermekek kérdeztek meg, és ez a szülőknek lehetőséget adott arra, hogy felelevenítsék Isten hatalmas erejét: „Miért különbözik ez az este a többitől?” – és itt volt a válasz lehetősége. Nyilván még a páska megünneplését is abbahagyták, és hiába mondta nekik az Úr, hogy adják át mindezeket a gyermekeiknek. A szülők nem voltak hűségesek abban, hogy Isten igazságát átadják a gyermekeiknek. Tragikus, hogy Isten hatalmas munkálkodása nagyon ritkán folytatódik a második generációban.

Valaki egyszer nagyon találóan azt mondta, hogy „Istennek nincsenek unokái”. Nem lehet távoli kapcsolatunk Istennel, minden embernek saját, személyes kapcsolata kell legyen Vele. A szüleim Istennel való kapcsolata nem lehet elég számomra, és az én kapcsolatom nem elég a gyermekeim számára. Nagyon fontos, hogy átadjuk a gyerekeinknek Isten erejét és munkálkodásait, hogy ezek alapján ők maguk alakíthassák ki saját kapcsolatukat Istennel azért, hogy miután mi elmentünk, ők maguk folytassák Istennel való kapcsolataik ápolását, és majd átadhassák ők is mindezt a gyerekeiknek.

A nagy gazdasági válság idején nem volt könnyű gyermekkorunk, és sokmindentől megfosztott ez minket. Az érdekes az, hogy mi szeretnénk megóvni a gyerekeinket attól, hogy nekik is nélkülözniük kelljen. Az viszont tragikus, hogy mivel a gyerekeink ebben a jóléti társadalomban nőnek fel, sohasem fogják megtudni azt, hogy milyen nagy öröm és áldás Istenbe bízni azért, hogy legyen vacsoránk, hogy imádkozni kell egy pár cipőért, hogy Istenben kell bízni, hogy kifizethessük a lakbért.

Meg akarjuk óvni őket ezektől a nehézségektől, de ezeknek mégis hatalmas jelentősége volt, mert így megtapasztalhattuk Isten hűségét, és azt, hogy Ő mindig betölti szükségleteinket. Szülőként mi vagyunk a felelősek azért, hogy a gyerekeink életében megalapozzuk Isten munkájának és erejének megértését, mert hatalmas erők akarják megszerezni a figyelmüket, szeretetüket és imádatukat. Ha mi nem rakjuk le Isten biztos alapjait a szíveikbe, akkor, akárcsak Izrael gyermekei, készek lesznek elfordulni Istentől, és Baált, Astárótot és a többi világi istent fogják tisztelni.

föllángolt az ÚR haragja Izráel ellen, és fosztogatók kezébe adta, hogy fosztogassák őket. Odaadta őket a körülöttük levő ellenségnek, úgyhogy nem tudtak többé ellenségeiknek ellenállni.

Valahányszor kivonultak, az ÚR keze bajt hozott rájuk, ahogyan megmondta az ÚR, és ahogyan megesküdt nekik az ÚR. Így nagyon szorult helyzetbe jutottak.

Isten szavának hűségét észben kell tartjuk, mert ahogy megtartja az áldásokra vonatkozó ígéreteit, úgy az átkai is be fognak következni.

Akkor bírákat támasztott az ÚR, és azok megszabadították őket szorongatóik kezéből.

De bírákra sem hallgattak, hanem más istenekkel paráználkodtak, és azokat imádták. Hamar letértek az útról, amelyen őseik jártak, akik hallgattak az ÚR parancsolataira. Ők nem így cselekedtek.

Mert amikor az ÚR bírákat támasztott nekik, maga az ÚR volt a bíróval, és megszabadította őket ellenségeik kezéből, amíg az a bíró élt. Megkönyörült rajtuk az ÚR, amikor panaszkodtak nyomorgatóik és sanyargatóik miatt.

De amikor meghalt a bíró, ismét romlottabbak lettek őseiknél, mert más istenek után jártak, azokat tisztelték, és azok előtt borultak le. Nem hagytak fel cselekedeteikkel és megátalkodott magatartásukkal.

Ez a Bírak könyvének rövid összefoglalása volt. A ciklusok újból és újból megisméltődnek, és azt kérdezhetjük, hogy mikor tanulják már meg az emberek a leckét?

Ilyenkor föllángolt az ÚR haragja Izráel ellen, és ezt mondta: Mivel ez a nép megszegte szövetségemet, amelyre atyáikat köteleztem, és nem hallgatott szavamra,

én sem űzök ki többé senkit előlük a népek közül, amelyeket Józsué itt hagyott, amikor meghalt.

Mert velük fogom próbára tenni Izráelt: Vajon ragaszkodnak-e az ÚR útjához, és azon járnak-e, ahogyan ragaszkodtak őseik; vagy pedig nem?

Ezért hagyta helyükön az ÚR ezeket a népeket, és nem űzte ki őket azonnal, nem adta őket Józsué kezébe.

Ezek azok a népek, amelyeket helyükön hagyott az ÚR, hogy próbára tegye velük Izráelt, mindazokat, akik már nem tudtak a kánaáni harcokról.

Azért is, hogy Izráel fiainak az újabb nemzedékei megismerjék; és hogy megtanítsa a hadviselésre azokat is, akik azelőtt nem ismerték azt.

Ezek voltak: a filiszteusok öt fejedelme, az összes kánaáni, a szidóniak és a hivviek, akik a Libánon hegyvidékén laktak, a Baal-Hermón hegyétől a Hamátba vivő útig.

Ott voltak, hogy próbára tegye velük Izráelt, és megtudja, hogy hallgatnak-e az ÚR parancsolataira, amelyeket őseiknek parancsolt Mózes által.

Izráel fiai tehát ott laktak a kánaániak, a hettiták, emóriak, perizziek, hivviek és jebúsziai között.

Lányaikat feleségül vették, a maguk lányait pedig azoknak a fiaihoz adták, és azok isteneit tisztelték.

Izráel fiai azt tették, amit rossznak lát az ÚR. Elfeledkeztek Istenükről, az ÚRról, és a Baalokat meg az Asérákat tisztelték.

Ezért föllángolt az ÚR haragja Izráel ellen, és odaadta őket Kúsan-Risátaimnak, Arám-Naharaim királyának. Izráel fiai nyolc évig szolgálták Kúsan-Risátaimot. Ekkor az ÚRhoz kiáltottak segítségért Izráel fiai, és az ÚR szabadítót támasztott Izráel fiainak, hogy megszabadítsa őket: Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fiát.

Az ÚR Lelke szállt rá, és így lett Izráel bírása. Hadba vonult, az ÚR pedig kezébe adta Kúsan-Risátaimot, Arám királyát, és kemény kézzel bánt el Kúsan-Risátaimmal.

Azután béke volt az országban negyven esztendeig.

Ez a negyven év valószínű, hogy egy kerekített szám, mert újból és újból elő fog fordulni. Ez körülbelül egy generációnyi idő, mert amikor a bírá meghalt, akkor ismét visszakerültek az istentelenségeikbe.

Akkor meghalt Otniél, Kenaz fia.

De Izráel fiai ismét azt tették, amit rossznak lát az ÚR, ezért az ÚR hatalmassá tette Eglónt, Móáb királyát Izráel fölött, mivel olyat tettek, amit rossznak lát az ÚR.

Ez összefogott Ammón fiaival és Amálékkal, elment, megverte Izráelt, és birtokba vette a pálmák városát.

Izráel fiai tizennyolc esztendeig szolgálták Eglónt, Móáb királyát.

Ekkor Izráel fiai az ÚRhoz kiáltottak segítségért, és az ÚR szabadítót támasztott nekik: a benjámini Éhúdot, Géra fiát, aki balkezes volt. Izráel fiai vele küldték el az adót Eglónnak, Móáb királyának.

Éhúd csináltatott magának egy kétélű kardot, egykönyöknyi hosszút, és azt a ruhája alatt a jobb csípőjére kötötte.

Így vitte be az adót Eglónnak, Móáb királyának. Eglón igen kövér ember volt.

Miután Éhúd végzett az adó átadásával, elküldte az adót vivő népséget.

Ő maga azonban visszatért a Gilgálnál levő bálványszobroktól, és ezt mondta: Titkos beszédem van veled, ó király! Az így felelt: csitt! - és kimentek előle mindazok, akik mellette álltak.

Éhúd bement hozzá, ő pedig az emeleten levő hűvös különszobájában ült. Éhúd ezt mondta: Isten beszél hozzád rajtam keresztül! Ekkor az fölkel a trónról.

Éhúd pedig benyúlt bal kezével a ruhája alá, kirántotta kardját a jobb csípőjéről, és beledöfte annak a hasába.

Még a markolata is belement a pengéje után, és a háj körülfogta a pengét, mert nem húzta ki a kardot a hasából; majd kiment a hátsó kijáraton.

Azután kiment Éhúd az oszlopcsarnokba, becsukta maga mögött az emeleti szoba ajtószárnyait, és bezárta.

Alighogy kiment, jöttek a szolgák, de amikor látták, hogy az emeleti szoba ajtószárnyai zárva vannak, azt gondolták: bizonyára szükségét végzi a hűvös szobában.

De amikor hiába várakoztak, és senki sem nyitotta ki az emeleti szoba ajtószárnyait, fogták a kulcsot, és kinyitották. És íme, uruk ott feküdt a földön holtan.

Éhúd azonban elmenekült, amíg ők késlekedtek, és a bálványszobrok mellett elhaladva Szeirába ment.

Amikor megérkezett, megfújta a kürtöt az Efraim hegyén. Izráel fiai pedig az ő vezetésével lementek a hegyről.

Ezt mondta nekik: Kövessetek gyorsan, mert az ÚR kezetekbe adta ellenségeket, Móábot! Lementek utána, elfoglalták a Jordán Móáb felé eső gázlóit, és nem engedtek senkit átkelni.

Leváltak akkor mintegy tízezer móábi embert, csupa jól megtermett, erős férfiakat; nem menekült meg senki.

Így kellett Móábnak megalázkodnia azon a napon Izráel keze alatt. És béke volt az országban nyolcvan esztendeig.

Utána Samgar, Anát fia következett, aki hatszáz filiszteus férfit vert szét egy ökörösztökével. Ő is megszabadította Izráelt.

Samgar volt Izrael harmadik bírója, és csak annyit tudunk róla, hogy kemény fickó lehetett, mert az ökröket noszogató pálcával 600 filiszteust ölt meg.

A negyedik fejezet első versében ismét a régi történet:

Izráel fiai Éhúd halála után ismét azt tették, amit rossznak lát az ÚR.

Ezért odaadta őket az ÚR Jábínnak, Kánaán királyának a kezébe, aki Hácórbán uralkodott. Hadseregparancsnoka Sisera volt, aki Haróset-Gójimban lakott.

Ekkor segítségért kiáltottak Izráel fiai az ÚRhoz, mert Jábínnak kilencszáz vas harci kocsija volt, és húsz esztendeig keményen sanyargatta Izráel fiait.

Hacór egy nagy város volt a Galileai-tengertől északra, onnan kb. 80 km-re található. Naftali és Zebulon törzsek területén volt ez a város.

Abban az időben Debóra prófétanő, Lappídót felesége volt a bíró Izraelben.

Vannak olyan férfiak manapság, akik ki akarják zárni a nőket mindenféle szolgálatból, de Isten nem zárta ki őket még olyan fontos pozícióból sem, hogy Izreal felett bírászkodjanak.

Debóra pálmája alatt szokott tartózkodni Rámá és Bétel között, az Efraim-hegyvidéken, ide jártak fel hozzá Izráel fiai, hogy ítéletet hozzon.

Elküldött Bárákért, Abínóam fiáért, és elhívatta Kedes-Naftáliból. Azt mondta neki: Ezt parancsolja az ÚR, Izráel Istene: Menj, vonulj a Tábór hegyére, végy magad mellé tízezer embert Naftáli fiai és Zebulon fiai közül!

Én pedig ellened vezetem a Kísón patakjához Siserát, Jábín hadseregparancsnokát, harci kocsijaival és hatalmas seregével, de a kezedbe adom őt!

Bárák azonban ezt mondta neki: Ha velem jössz, elmegyek, de ha nem jössz velem, én se megyek.

Debóra azt felelte: Szívesen elmegyek veled, de akkor nem a tiéd lesz a dicsőség azon az úton, amelyen elindulsz, mert asszony kezére adja az ÚR Siserát.

Nem csoda, hog Isten egy nőt tett meg bírává, mert olyan férfiak éltek akkor, akik nem tettek volna semmit anélkül, ha egy nő velük nem jön. Nem voltak igazi férfiak.

Azzal fölkelte Debóra, és elment Bárákkal Kedes felé. Bárák pedig Kedesbe hívta Zebulónt és Naftálit, és tízezer ember vonult a nyomában; vele ment Debóra is. A kényi Heber különvált a kényiektől, Mózes sógorának, Hóábbnak a fiaitól, és Caanaim tölgyeséig sátorozott, amely Kedes mellett van.

Mózes apósa és annak családja is Izrael gyermekeivel jött, és Heber is közülük való volt.

Amikor jelentették Siserának, hogy Bárák, Abínóam fia felvonult a Tábór hegyére, Sisera a Kísón patakjához vezényelte összes harci kocsját Haróset-Gójimból, a kilencszáz vas harci kocsi, és egész hadi népét. Akkor ezt mondta Debóra Báráknak: Támadj, mert ezen a napon kezédbe adja az ÚR Siserát! Az ÚR vonul előtted! Bárák lejött a Tábór hegyéről, és mögötte a tízezer ember. Az ÚR pedig megzavarta Siserát összes harci kocsjával és egész táborával együtt Bárák fegyvere előtt annyira, hogy Sisera leugrott hadi szekereéről, és gyalog futott el. Bárák pedig üldözte a harci kocsikat és a tábort egészen Haróset-Gójimig. Sisera egész tábora elpusztult fegyver által, egyetlen ember sem maradt meg. Sisera gyalog futott Jáélnak, a kényi Heber feleségének a sátráig, mert béke volt Jábín, Hácór királya és a kényi Heber háza népe között. Jáél kijött Sisera elé, és ezt mondta neki: Térj be, uram, térj be hozzám, ne félj! - Betért hozzá a sátorba, és ő betakarta egy takaróval. Sisera ezt mondta neki: Adj innom egy kis vizet, mert szomjas vagyok. Erre az asszony kinyitott egy tejestömlőt, inni adott neki, és betakarta.

A jó meleg tej elaltatja az embert.

A férfi ezt mondta neki: Állj a sátor nyílásához, és ha jön valaki, és azt kérdi tőled van-e itt valaki, mondd, hogy nincs. Ekkor Jáél, Heber felesége fogott egy sátorcöveket, kezébe vette a pörölyt, halkan bement hozzá, és beleverte a cöveket a halántékába, úgyhogy odaszegezte a földhöz. Sisera ugyanis mélyen aludt, mert fáradt volt. Így halt meg.

Amikor Bárak Siserát üldözve odaért, Jáél kiment elé, és azt mondta neki: Gyere, megmutatom neked azt az embert, akit keresel. Bement hozzá, és Sisera ott feküdt holtan, a cövekkel a halántékában.

Így alázta meg Isten azon a napon Jábínt, Kánaán királyát Izráel fiai előtt.

Izráel fiainak a keze ezután mindjobban ránehezedett Jábínra, Kánaán királyára, míg csak el nem pusztították Jábínt, Kánaán királyát.

Azon a napon így énekelt Debóra és Bárak, Abínóam fia:

Feltámadt az életkedv Izráelben, önként fölkelte a nép, áldjátok hát az URat!

Halljátok, királyok, figyeljétek, fejedelmek! Én most az ÚRnak éneket mondok, zsoltárt zengek az ÚRnak, Izráel Istenének.

Amikor Széírből kijöttél, URam, amikor Edóm mezején lépdeltél, rengett a föld, csepegett az ég is, vizet csepegtettek a fellegek is.

Remegtek a hegyek az ÚR színe előtt, még a Sinai is, Izráel Istenének, az ÚRnak színe előtt.

Anát fia, Samgar idejében, Jáél idejében kihaltak az ösvények; akik útra keltek, rejtett ösvényeken jártak.

Ebből tudjuk meg, hogy milyen félelemben élhettek az emberek azokban az időkben, hisz annyira elnyomták őket az ellenségeik, hogy nem mertek a főutakon közlekedni, hogy nehogy kirabolják őket.

Hiányzott a vezetés, hiányzott Izráelből, mígnem fölkeltem én, Debóra, fölkeltem én, Izráel anyjaként.

Új isteneket választottak, de aztán folyt is a harc a kapuknál, ám pajzs meg dárda nem volt látható a negyvezernél Izráelben.

Szívem Izráel vezetőié, akik önként keltek föl a népből. Áldjátok az URat!

Akik fehér szamarakon nyargaltok, akik szőnyegeken ültök, vagy úton jártok, emlegessétek!

Pásztorok hangján az itatóvályúknál, ott csendülnek fel az ÚR igaz tettei, vezetésének igaz tettei Izráelben. Így vonult a kapukhoz az ÚR népe.

Serkenj, serkenj föl, Debóra, serkenj, serkenj, mondd éneket! Kelj föl Bárak, fogd foglyaidat, Abínóam fia!

Így jött a dicső maradék, jött az ÚR népe a hősökkel hozzám:

És így tovább, folytatódik a győzelmi ének arról, hogy Isten miként mentette ki őket az ellenség kezeiből. A kérdés is elhangzik, hogy miért nem jött a többi törzs segítségükre.

De Zebulón halált megvető bátorságú nép, meg Naftáli is a mezőség magaslatain.

Királyok jöttek, harcoltak, ugyancsak harcoltak Kánaán királyai Taanaknál, Megiddó vizénél, de egy darab ezüstöt se vehettek el.

Az égből harcoltak a csillagok, pályájukról harcoltak Siserával.

A Kísón patakja elsodorta őket, az ősi patak, Kísón patakja. Folytasd lelkem, teljes erővel!

Hogy csattogtak a lovak patái, amikor vágtattak vágtató csődörei!

Isten az ő oldalukon harcolt, egy árvíz mosta el a harci kocsikat Meggidónál.

Átkozzátok Mérózt - mondta az ÚR angyala -, átkozva átkozzátok lakóit, mivel nem jöttek el segíteni az ÚRnak, segíteni az ÚRnak a hősök közt!

Meróz átka a semmittevés átka volt. Ez egy semleges állapotra utal, amikor félrevonulva nem ajánljuk fel magunkat Isten munkájára. Tragikus, hogy sokan ma is ebben a bűnben járnak. Nem avatkoznak be, hanem kivonják magukat.

Isten hatalmas dolgot akar végezni a mai világban is! Ő embereket választott ki az Ő munkájának elvégzésére, és amikor Isten hív minket, akkor a mi felelősségünk válaszolni a hívásra. Ha nem válaszolunk az Ő hívására, és nem segítjük az Urat abban, hogy elvégezze a munkáját, akkor átok alatt leszünk.

Isten nélkülünk is el tudja végezni, amit akar, de mégis minket választott arra, hogy munkálkodjon a világban. Mordekaj azt mondta Eszternek, hogy „ha nem lépsz közbe, akkor a szabadításuk mástól jön el, de te vesztes leszel.” Az biztos, hogy Isten meg fogja menteni a népét, és el fogja végezni a munkáját, de ha nem segítünk neki, ez keserű átok lesz ránk nézve.

De áldott asszony Jáél, a kényi Heber felesége, legáldottabb a sátorlakó asszonyok közt.

Vizet kértek, s ő tejet adott, díszes csészében tejszínt hozott.

Kezével a cövekért nyúlt, jobbával a sulykoló szerszámért. Ütötte Siserát, szétzúzta a fejét, betörte, átfúrta halántékát.

Lába elé roskadt, elesett, elterült, lába elé roskadt, elesett; ahová leroskadt, ott esett el élettelenül.

Az ablakon át kinézett, jajgatott Sisera anyja a rostélyon át: Miért késik annyit, miért nem jön harci kocsija? Mért gurulnak oly lassan hadi szekerei?

Legbölcsebb udvarhölgye válaszol, ő meg ismétli magában szavait:

Talán zsákmányt leltek, s osztzkodnak rajta, egy vagy két rabnő is jut minden férfinak! Tarka ruha a Sisera zsákmánya, tarka ruha a zsákmánya, egy vagy két tarka, festett kendőt hoz a nyakamra zsákmányul!

Így vesszen el, URam, minden ellenséged! De akik szeretnek, legyenek olyanok, mint a kelő nap az ő erejében. És béke lett az országban negyven esztendeig.

Ennek az éneknek az volt a célja, hogy a nép emlékezzen Isten szabadító erejére. Az ének maga sokkal tovább megmarad, mint az eseményre való emlékezés, mert gyakran csak azért éneklük, mert tetszik a dallama.

A 6.-ik fejezet:

Izráel fiai azt cselekedték, amit rossznak lát az ÚR, ezért az ÚR Midján kezébe adta őket hét esztendőre,

Midján pedig kemény kézzel bánt Izráellel. Izráel fiai rejtekhelyeket készítettek maguknak a hegyekben, meg barlangokat és hegyi erődöket Midján miatt.

Mert valahányszor Izráel vetett, Midján, Amálék és más keleti törzsek rájuk törtek.

Ott táboroztak, és tönkre tették a föld termését, egészen a Gázába vivő útig. Nem hagytak élelmet Izráelben, sőt egyetlen juhot, marhát, vagy szamarat sem.

Mert jószágaikkal és sátraikkal együtt vonultak fel; úgy jöttek, mint a sáskák, tömegesen, maguknak és a tevéiknek száma se volt, és behatoltak az országba, hogy tönkretégyék.

Amikor igen elszegényedett Izráel Midján miatt, az ÚRhoz kiáltottak segítségért Izráel fiai.

Amikor Izráel fiai segítségért kiáltottak az ÚRhoz Midján miatt, az ÚR egy prófétát küldött Izráel fiaihoz, aki ezt mondta nekik: Így szól az ÚR, Izráel Istene: Én hoztalak ki benneteket Egyiptomból, kihoztalak a szolgaság házából,

kimentettelek benneteket az egyiptomiak kezéből és elnyomóitok kezéből; kiűztem azokat előletek, és nektek adtam országot,

és ezt mondtam nektek: Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek! Ne féljétek az emóriai isteneit, akiknek a földjén laktok! De nem hallgattatok szavamra.

A midjániak és az amálékiak nagyon sokan voltak. Gáza a Földközi-tenger mellett van, az ország legdélibb csücskében, és mire odaértek, már keresztülgázoltak az egész országon, és elvették az egész termésüket.

Azután eljött az ÚR angyala, és leült Ofrában a cserfa alatt, amely az Abíezer nemzetséghez tartozó Jóásé volt. A fia, Gedeon, éppen búzát csépelet a présházban, hogy megmentse Midján elől.

Az ÚR angyala megjelent előtte, és így szólt hozzá: Az ÚR veled van, erős vitéz! Gedeon azonban ezt mondta neki: Kérlek, URam, ha velünk van az ÚR, miért ért bennünket mindez? Hol vannak mindazok a csodák, amelyekről atyáink beszélnek nekünk, hogy hogyan hozott ki bennünket az ÚR Egyiptomból? Most meg eltaszított bennünket az ÚR, és Midján kezébe adott!

Az ÚR ekkor odafordult hozzá, és azt mondta: Menj, és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából! Én küldelek téged!

Gedeon ezt mondta neki: Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? Hiszen az én nemzetségem a legszegényebb Manasséban, és én a legkisebb vagyok atyám házában.

Gyakran történik, hogy Isten elhív minket, és megmutatja nekünk, hogy mi a szándéka velünk, és mi azonnal beadjuk a felmondásunkat. „Istenem, én nem tehetem ezt meg. Hogyan tehetném ezt meg?” Mózesnek is azt mondta az Úr, hogy menjen be a fáraóhoz, és mondja meg neki, hogy engedje el az Ő népét. Mire Mózes ezt felelete: „Hogyan mehetnék én be a fáraóhoz? Nem tudok jól beszélni.”

Jeremiásnak pedig azt mondta az Úr: „Elhívtalak, hogy királyok előtt szólj”. Mire Jeremiás válasza: „Uram, hogy szólhatnék én a királyoknak? Fiatal vagyok, és senki sem fog rám hallgatni.” Gedeonnak pedig azt mondta: *Menj, és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából! Én küldelek téged!*

Gedeon ezt mondta neki: Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? Hiszen az én nemzetségem a legszegényebb Manassében, és én a legkisebb vagyok atyám házában.

Téves címre jöttél, Uram, nem én vagyok a megfelelő erre.

Az ÚR így válaszolt neki: Majd én veled leszek

Ez minden sikeres szolgálat kulcsa. Érdekes, hogy gyakran Isten munkáját akarjuk végezni úgy, hogy nem Isten irányítja azt. Ezért van az, hogy amikor Isten elmondja, hogy mit akar megtenni rajtunk keresztül, akkor elbátortalanodunk, mert mi már gyakran próbálkoztunk saját erőnkől, és elbuktunk.

Meg kell tanuljunk az Úrral együtt dolgozni. A tanítványok egész éjjel halásztak, de semmit sem fogtak.

Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.”

Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt.

Nagy a különbség a szolgálat, valamint az Úr irányítása alatt levő szolgálat között. Amikor az Úr is ott van, akkor Ő meg tudja tölteni a hálót, sikeressé tudja tenni a dolgot. Ugyanazt a munkát végezheted ugyanolyan módon, és az Úr nélkül üres hálót húzogathatsz, de abban a pillanatban, amikor az Úr melléd áll, a háló megtelik. Minden sikeres keresztény szolgálat kulcsa ebben a versben van: *Majd én veled leszek.*

Fel kell ismerjünk, hogy szükségünk van arra, hogy az Úr legyen velünk, mert mi magunk nem fogjuk tudni elvégezni a munkát. Minden szolgálatomban az Úr vezetésére kell támaszkodjak.

Majd én veled leszek, és úgy megvered Midjánt, mintha csak egy ember volna.

Erre ő így szólt hozzá: Ha elnyertem jóindulatodat, add nekem valami jelét annak, hogy valóban te beszélsz velem!

Gedeon óvatos fickó volt, biztosra akart menni, és ebben semmi hiba nincs. Isten tiszteletben tartja az őszinte kételyeinket. Szerintem van olyan őszinteség nélküli kétely, amit nem lehet tisztelni. Egyesek már a kérdést is úgy teszik fel, hogy előre tudni lehet: nem a válasza kíváncsiak, hanem vitatkozni akarnak. Meg sem akarják hallgatni a választ.

Mások őszintén kérdeznak, mert valóban választ keresnek. Csak ezekre érdemes válaszolni. Bölcs dolog pontosítani azt, hogy valóban az Úr szól-e hozzánk. Sokan túl hamar indultak el, mert érzelmekre, víziókra, előérzetekre támaszkodtak, és ezért sokszor nyomorúságos helyzetbe kerültek. Ha valamiféle vad dologra hívott el Isten, bizonyosodjatok meg, hogy valóban Ő szól hozzátok.

Ne távozz el innen, míg vissza nem jövök hozzád, és ki nem hozom ajándékomat, hogy eléd tegyem. - Az ezt mondta: Itt fogok ülni, amíg vissza nem térsz.

Ekkor Gedeon elment, és elkészített egy kecskegidát, meg egy véka lisztből kovásztalan kenyeret. A húst egy kosárba tette, a hús levét meg egy fazékba, azután kivitte hozzá a cserfa alá, és odatette eléje.

Az Isten angyala ezt mondta neki: Vedd a húst és a kovásztalan kenyeret, tedd le erre a sziklára, és öntsd rá a levét! Ő úgy cselekedett.

Ekkor az ÚR angyala kinyújtotta a kezében levő botot, és a végével megérintette a húst meg a kovásztalan kenyeret. Erre a sziklából tűz csapott ki, és megemésztette a húst meg a kovásztalan kenyeret. Az ÚR angyala pedig eltűnt a szeme elől.

Amikor Gedeon látta, hogy az ÚR angyala volt az, ezt mondta: Jaj nekem Uram, ó URam, mert az ÚR angyalát láttam színről színre!

Az ÚR azonban ezt mondta neki: Békesség neked, ne félj, nem halsz meg!

Ezért Gedeon oltárt épített ott az ÚRnak, és így nevezte el: Az ÚR a békesség. Még ma is ott van ez Ofrában, Abíezer nemzetségének a földjén.

Érdekes, hogy az oltárnak ezt a nevet adta: Az ÚR a békesség. Pedig életének legnagyobb harcára készült. Azért nevezte el így hitből, mert ő már a harcon túli békességet látta, melyet az Úr fog megadni nekik. Mi is a konfliktusokon túli, Isten által megígért békességre kell tekintsünk. Ő a legnagyobb problémák közepette is békességet tud adni.

Ugyanazon az éjszakán ezt mondta neki az ÚR: Végy egy bikát apád barmai közül, egy kifejlett hétéves bikát. Rombold le apád Baal-oltárát, a mellette levő szent fát pedig vágd ki!

Azután építs oltárt Istenednek, az ÚRnak, ennek az erődnek a tetején, a körakásból. Vedd a bikát és áldozd fel égőáldozatul a kivágott szent fa hasábjain!

Gedeon apja bálványimádó volt.

Gedeon tíz embert vett maga mellé a szolgálai közül, és úgy tett, ahogyan megparancsolta neki az ÚR. De nem merte nappal megtenni, mert félt apja háza népétől és a városbeli emberektől; ezért éjjel tette meg.

Amikor másnap korán reggel fölkeltek a városbeli emberek, látták, hogy a Baal oltárát lerombolták, a mellette levő szent fát kivágták, a bikát pedig feláldozták az imént épített oltáron.

Ekkor azt mondták egymásnak: Vajon ki tette ezt? Addig kérdezősködtek és kutattak, míg megmondták: Gedeon, Jóás fia tette ezt.

Ekkor azt mondták a városbeli férfiak Jóásnak: Hozd ki a fiad! Meg kell halnia, mert lerombolta a Baal oltárát, és kivágta mellőle a szent fát!

Jóás azonban ezt mondta mindazoknak, akik szembeszálltak vele: Ti akartok perelni a Baalért? Ti akarjátok megmenteni őt? Aki perbe száll érte, az meg fog halni reggelig! Ha isten ő, akkor pereljen ő magáért, amiért lerombolták az oltárát!

Az izraeliek majdnem megölik Gedeont azért, mert ledöntött egy pogány istenszobrot. Joás pedig rámutat erre, és megkérdezi, hogy minek véditek ezt a pogány istent. Ha ez egy isten, akkor megvédi magát, ti nem kell egy isten megvédjetek. Hányszor próbáljuk mi is megvédeni Istent az ellenség támadásaitól? Próbáljuk bizonygatni az Ő létezését. De Ő meg tudja magát védeni, nincs szükség arra, hogy én védjem Őt.

El is nevezték Gedeont azon a napon Jerubbaalnak, mivel azt mondták: Pereljen vele a Baal azért, amiért lerombolta az oltárát!

Midján, Amálék és a keleti törzsek mind egybegyűltek, átkeltek a Jordánon, és táborot ütöttek a Jezréel síkságán.

Ekkor az ÚR felruházta lelkével Gedeont, az pedig megfújta a kürtöt, és hadba szólította Abíezer nemzetségét.

Azután követeket küldött egész Manasséba, és az is hadba vonult vele; követeket küldött Ásérba, Zebulónba meg Naftáliba, és azok is felvonultak az ellenséggel szemben.

Ekkor Gedeon azt mondta az Istennek: Ha az én kezem által akarod megszabadítani Izráelt, ahogyan megígérted,

akkor én most kiteszek egy fűrt gyapjút a szérűre, és ha csak maga a gyapjűfűrt lesz harmatos, az egész föld pedig száraz marad, akkor tudni fogom, hogy az én kezem által szabadítod meg Izráelt, ahogyan megígérted.

Úgy is lett: amikor másnap korán fölkelt, és kinyomkodta a gyapjűfűrtöt, harmatot facsart ki belőle, egy tele csésze vizet.

Gedeon azonban ezt mondta az Istennek: Ne haragudj meg reám, ha még egyszer szólok! Hadd tegyek próbát még egyszer a gyapjűfűrttel: most maga a gyapjűfűrt maradjon száraz, az egész föld pedig legyen harmatos!

És Isten úgy tett azon az éjszakán: csak a gyapjűfűrt maradt száraz, az egész föld pedig harmatos lett.

Emiatt sokan ilyen kis lehetőségeket ajánlanak fel Istennek, és ha ezek teljesülnek, akkor azt mondják, hogy ez az Úr szava. Pl: „Ha 10-ig felhívnak, akkor tudni fogom...” Ha az általuk kiagyalt feltétel teljesül, akkor azt mondják, hogy Isten szólt a szívükhöz. Én nem nagyon hiszek ezekben a feltételes játszmákban.

Az ótestamentumi időkben sok módszer volt arra, hogy megtudják az emberek Isten akaratát. Az egyik a sorsvetés volt, amely még az Új testamentumban is előfordult, amikor Júdás helyére sorsvetéssel hozták be Mátyást a tanítványok.

Mindez viszont a Szentléleknek az egyházra való kiöntetése előtt történt. Ezután már sehol sem olvashattunk arról, hogy sorsvetéssel vagy feltételek szabásával próbálták megtudakolni Isten akaratát. Úgy tűnik, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy a Szentlélek irányítani kezdte az egyház tevékenységeit, sokkal nagyobb bizonyossággal lehetett megállapítani Isten akaratát.

Pál ezt mondta: „Jónak látta a Szentlélek és mi is...” Miután ilyen világosan vezetett a Szentlélek, úgy tűnik, hogy nem volt szükség továbbra semmiféle kétes kimenetelű feltételek teljesülésére. Én személyesen nem szeretek feltételeket szabni, mert nem vagyok biztos abban, hogy ezt ma is így kell tenni, de mindenki eldöntheti, hogy hogyan használja ezeket a módszereket. Végülis, ha bármiféle módon bizonyosságot szereztek az Ő akaratáról, akkor az a jó módszer. Mindnyája egyéni módon kapcsolódunk Istenhez, nincs kizárólagosan egyetlen jó minta erre.

A 7.-ik fejezet:

Korán reggel fölkelt Jerubbaal, azaz Gedeon, egész népével, és tábort ütött a Haród forrásánál. Midján tábora viszont tőle északra volt, a Móre-halomnál a völgyben.

Akkor az ÚR ezt mondta Gedeonnak: Sok ez a nép, amely veled van

Ebben a pillanatban 135.000 midjáni állt szemben 32.000 harcossal Gedeon csapatában.

Sok ez a nép, amely veled van, nem adhatom a kezükbe Midjánt, különben még így fog dicsekedni Izráel velem szemben: Az én kezem szabadított meg engem!

Isten attól tartott, hogy az emberek az Ő munkájával kezdenek majd dicsekedni. Isten munkálkodni akar, de a dicsőséget is Ő akarja learatni, és nem akarja, hogy az emberek a munkálkodás eszközeit dicsérik, hanem Őt magát. Ha most a midjániakat a 32.000-es csapat kezébe adná, akkor ezek elkezdenének dicsekedni a győzelmükkel.

Most azért hirdesd ki ezt a nép füle hallatára: Aki fél és retteg, az térjen vissza, távozzék a Gileád hegyéről! Erre visszatért a hadinépből huszonkétezer ember, és csak tízezer maradt ott.

Istennek jó oka volt arra, hogy megszabaduljon a rettegőktől, mert nem jó, ha egy harcmezőre félelemmel teli emberekkel indul, hisz a harc hevében bepánikolnak, és menekülni fognak.

Majd ezt mondta Gedeonnak az ÚR: Még ez a nép is sok. Vezesd le őket a vízhez, hadd tegyem próbára őket ott! Amelyikről azt mondom neked, hogy menjen veled, az menjen veled. De akiről azt mondom neked, hogy ne menjen veled, az ne menjen.

Akkor levezette a népet a vízhez, az ÚR pedig ezt mondta Gedeonnak: Mindazokat, akik nyelvükkel nyaldossák a vizet, ahogyan a kutya nyaldossa, állítsd külön; meg azokat is, akik letérdelve isznak!

És azoknak a száma, akik kezüket a szájukhoz emelve szürcsöltek, háromszáz volt. A nép többi része letérdelve itta a vizet.

Az ÚR ezt mondta Gedeonnak: Ezzel a háromszáz emberrel, akik szürcsöltek, szabadítlak meg benneteket, és adom a kezedbe Midjánt. A nép többi része pedig menjen haza!

Akkor ez a nép magához vette az élelmet és amazoknak a kürtjeit. A többi Izráelből való férfit pedig elküldte, mindenkit a maga sátrába, és csak a háromszáz férfit tartotta magánál. Midján tábora alattuk volt a síkságon.

Azon az éjszakán ezt mondta neki az ÚR: Kelj föl, támadd meg a tábort, mert a kezedbe adtam azt!

De ha félsz megtámadni, menj le előbb a legényeddel, Purával, a táborhoz.

Hallgasd meg, miről beszélnek, akkor majd felbátorodsz és rá mersz támadni a táborra! Lement tehát legényével, Purával, egészen a tábori előőrsökig.

Midján, Amálék és a keleti törzsek úgy ellepték a völgyet, mint egy sáskahad, tevéiknek nem volt se szeri, se száma: annyian voltak, mint a tenger partján a főveny.

Amikor Gedeon odaért, egyikük éppen az álmát mesélte el a társának, és ezt mondta: Azt az álmot láttam, hogy egy kerek árpakenyér gurult le Midján táborára, és amikor a sátorhoz ért, úgy megütötte, hogy ledőlt; felfordította és összedőlt a sátor.

A társa így felelt neki: Nem más ez, mint az izráeli Gedeonnak, Jóás fiának a fegyvere. Kezébe adta az Isten Midjánt és az egész tábort.

Amikor Gedeon meghallotta az elmesélt álmot és annak a megfejtését, leborult imádkozni. Azután visszatért Izráel táborába, és azt mondta: Keljetek föl, mert kezetekbe adta az ÚR Midján táborát!

Gedeon három bizonyosságot szerzett: először az angyallal kapcsolatban, majd a gyapjú, és most végül Isten még egyszer megerősíti az elhívását.

A háromszáz embert három csapatra osztotta, mindenkinek a kezébe egy-egy kürtöt adott, meg egy üres cserépfazekat és egy fáklyát a fazékba.

Majd ezt mondta nekik: Rám figyeljete, és aszerint cselekedjete; amikor én elérem a tábor szélét, ugyanazt tegyéte, amit én teszek!

Ha megfújom a kürtöt én, meg a velem levők mind, akkor ti is fújjátok meg a kürtöt az egész tábor körül, és kiáltásotok: Az ÚRért és Gedeonért!

Amikor Gedeon és száz embere a tábor széléhez érkezett a középső őrségváltás elején - mert éppen akkor állították fel az őroket -, megfújták a kürtöket, és összetörték a kezükben lévő cserépfazekakat.

Ekkor belefújt a kürtbe mind a három csapat, és összetörték a cserépfazekakat; bal kezükben fogták a fáklyákat jobb kezükben pedig a kürtök voltak, amelyekkel kürtöltek, és kiáltottak: Fegyverre, az ÚRért és Gedeonért!

Mindenki megállt a helyén a tábor körül. Az egész tábor viszont futásnak eredt, ordítózva menekültek.

Mert amikor megfűjták a háromszáz kürtöt, az ÚR egymás ellen fordította az emberek fegyvereit az egész táborban. Menekült a tábor egészen Bét-Sittáig, Cerérá felé, az ábél-mehólái partig, Tabbat fölött.

Ekkor fegyverbe szólították az izráelieket Naftáliból, Ásérból és egész Manasséból, és üldözőbe vették Midjánt.

Gedeon követeket küldött Efraim egész hegyvidékére, ezzel az üzenettel: Jöjjetek le Midján elé, és foglaljátok el a vízhez, a Jordánhoz vezető utat Bétbáraig. Fegyverbe szólították az efraimiakat mind, és elfoglalták a vízhez, a Jordánhoz vezető utat Bétbáraig.

Elfogták Midján két vezérét, Órébet és Zeébet is, és megölték Órébet az Óréb szikláján, Zeébet pedig a zeébi présháznál ölték meg. Azután üldözték Midjánt; Óréb és Zeéb fejét pedig elvitték Gedeonhoz a Jordánon túlra.

A mai leckénkből fontos megjegyezzük, hogy Isten munkálkodni akar, és a mi segítségünket kéri. Ha nem veszünk részt Isten munkájában, akkor átkot vonunk magunkra. Amikor Isten mukálkodik, akkor Ő akarja ezért a dicsőséget, és nem akarja, hogy mi arassuk le azt. Ezt mégis az emberek gyakran megteszik. Ezért aztán Isten olyan lehetetlen módokat választ, hogy munkálkodásainak eszközei nevetségesek lesznek, és így csak Istennek lehet adni a dicsőséget, hisz nyilvánvalóvá válik, hogy Ő végezte a munkát.

Tanuljuk meg Istent szolgálni, és ne forduljunk más istenek felé! Amíg Istent keresitek, Ő meg fog áldani titeket, de ha megtagadjátok Őt, akkor Ő is meg fog tagadni titeket, és fogságba kerülnétek, az ellenség elnyomása alá. Mi magunk okozzuk a saját problémáink nagy részét, mert megtagadjuk Istent, és ez bajt hoz a fejünkre.

Járjatok az Úrral, hogy végezhesse el az Ő munkáját rajtatok keresztül, hogy mások is megtapasztalhassák Isten szeretetét.

BÍRÁK

8 -14. FEJEZET

Az eframiak bajkeverők voltak, és a 8.-ik fejezetben nehéz pillanatokot okoznak a gedeóniaknak. Gedeon viszont bámulatos diplomáciával kezeli őket, mivel a győzelem után kérdőre vonták őt, hogy miért nem hívta őket segítségül.

De az eframiak azt mondták neki: Mit tettél velünk? Miért nem hívtál bennünket, amikor harcba indultál Midján ellen? És hevesen pöröltek vele.

Ő azonban így felelt nekik: Ugyan mit tettem én hozzátok képest? Nem többet ér-e Efraim böngészése Abíezer szüretjénél?

A ti kezetekbe adta Isten Midján vezéreit, Órébet és Zeébet. Hozzátok képest mit tudtam én tenni? Amikor így beszélt, megenyhült az ellene támadt indulatuk.

Gedeon talán még túlzottan is jól kezelte őket, mert aztán később az eframiak még egyszer megpróbálkoznak ezzel a trükkel Jeftével szemben, és ő már nem kezelte ilyen jól ezt a dolgot.

Csodálom Gedeon alázatát. Amikor az Úr elhívta őt a vezetésre, akkor szerényen próbálta elutasítani a nagy feladatot, de amikor aztán meggyőződött, hogy ez tényleg Istentől van, akkor teljesen őszintén vetette bele magát.

Most, amikor viszont a midjániak felett aratott győzelmével dicsekedhetne, mégsem teszi ezt meg. Lehet, hogy nagyon jól megtanulta azt, hogy Isten maga akarja learatni a győzelem dicsőségét, hiszen ezért csökkentette le olyan kicsire a hadserege létszámát.

Gedeon megérkezett a Jordánhoz, és átkelt háromszáz emberével; fáradtak voltak, de folytatták az üldözést.

Gedeon üldözőbe veszi a maradék 15.000 midjánit, és nagyon érdekes, hogy még mind a háromszáz emebere életben van, egyetlen embere sem esett el a harcban. Isten nagyon alapos munkát végzett, amikor az ellenséget elpusztította.

Ezt mondta a Szukkótban lakóknak: Adjatok néhány kenyeret ennek a népnek, amely engem követ, mert fáradtak, pedig nekem üldöznöm kell Zebahot és Calmunnát, Midján királyait.

Szukkót vezetői ezt felelték: Talán már a kezekben tartod Zebahot és Calmunnát, hogy kenyeret kívánsz tőlünk a seregednek?

Gedeon azt mondta: Ezért majd ha az ÚR kezembe adja Zebahot és Calmunnát, akkor pusztai tövissel és tuskével csépelem végig a testeteket!

Onnan fölment Penúélba, és ugyanúgy szólt azokhoz is. De a Penúélban lakók is ugyanúgy válaszoltak, ahogyan a Szukkótban lakók.

Akkor ezt mondta a Penúélban lakóknak is: Ha békében térek vissza, lerombolom ezt a tornyot!

Zebah és Calmunná Karkórbán voltak táborukkal együtt: mintegy tizenötezer ember, mindazok, akik megmaradtak a keleti törzsek egész táborából; százhúszezer kardforgató ember pedig már elesett.

Gedeon a sátorlakók útján vonult fel, Nóbahtól és Jogbohától keletre. Megverte a tábort, mert a tábor biztonságban érezte magát.

Zebah és Calmunná elmenekült, de ő üldözőbe vette őket, és elfogta Zebahot és Calmunnát, Midján két királyát, az egész tábort pedig szétverte.

Amikor visszatért Gedeon, Jóás fia a harcból, a Heresz-hágótól, elfogott egy szukkóti ifjút, és kikérdezte. Az pedig felírta neki Szukkót vezetőit és véneit, hetvenhét embert.

Azután odament a Szukkótban lakókhoz, és ezt mondta: Nohát itt van Zebah és Calmunná, akik miatt így gúnyolódtok velem: Talán már a kezekben tartod Zebahot és Calmunnát, hogy kenyeret kívánsz tőlünk fáradt embereidnek?

Azzal lefogatta a város véneit, és pusztai tövissel meg tuskével fenyegette meg ezeket a szukkótiakat.

Majd lerombolta Penúél tornyát, és a városban lakókat megölette.

Azután ezt kérdezte Zebahtól és Calmunnától: Milyenek voltak azok a férfiak, akiket a Tábór hegyén megöltetek? Azok így feleltek: Olyanok voltak, mint te, mindegyik királyfinak látszott.

Akkor ezt mondta: Az én testvéreim, anyámnak a fiai voltak azok. Az élő ÚRra mondom, nem ölnélek meg benneteket, ha életben hagyátok volna őket!

Majd ezt mondta elsőszülöttjének, Jeternek: Rajta, öld meg őket! De az ifjú nem húzta ki kardját, mert félt; hiszen még egész fiatal volt.

Ekkor azt mondta Zebah és Calmunná: Kej föl, és vágj le bennünket te, mert amilyen a férfi, olyan az ereje! Gedeon erre fölkel, és megölte Zebahot és Calmunnát, azután leszedte tevéik nyakáról a holdacskákat.

Ezután azt mondták az izráéliek Gedeonnak: Uralkodj rajtunk te, aztán a fiad és az unokád is, mivel megszabadítottál bennünket Midján kezéből!

De Gedeon így válaszolt nekik: Én nem uralkodom rajtatok, és nem fog uralkodni rajtatok a fiam sem. Az ÚR uralkodjék rajtatok!

Gedeon ismét hihetetlenül jellemes emberként visszautasítja királlyá választását. A lehető legjobb dolgot cselekedte és azt mondta, hogy Az ÚR uralkodjék rajtatok!

Majd ezt mondta nekik Gedeon: Csak egyet kérek tőletek: Adja nekem mindenki a függőket, amelyeket zsákmányolt! Azok ugyanis aranyfüggőket viseltek, mivel izmáéliek voltak.

Ők így feleltek: Örömet odaadjuk. Leterítették egy felsőruhát, és arra dobták mindenki a zsákmányolt függőket.

Az elkért aranyfüggők súlya ezerhétszáz aranysekel volt, azokon a holdacskákon, fülbe valókon és bíborruhákon kívül, amelyek Midján királyain voltak; meg a láncokon kívül, amelyek a tevéik nyakán voltak.

Gedeon éfódot csináltatott abból, és felállította a városában, Ofrában. Ott paráználkodott azzal egész Izráel. Csapda lett ez a dolog Gedeonnak és háza népének.

Ez az arany éfód egy turisztikai látványosság lett, és az emberek ezt kezdték imádni. Nem hiszem, hogy Gedeon eredeti szándéka az volt, hogy ez az éfód egy bálvánnyá váljon, de ennek ellenére az emberek ezt kezdték isteníteni. Viszont elkövette azt a hibát, hogy amikor látta, hogy mit tesznek az emberek, akkor az egészséget a tűzbe kellett volna tegye, hogy beolvadjon.

Így kellett megalázkodnia Midjának Izráel fiai előtt, nem is emelték fel többé a fejüket. És béke lett az országban negyven esztendeig Gedeon idejében. Jerubbaal, Jóás fia azután elment, és otthon lakott.

Jerubbaal Gedeon másik neve, amit akkor kapott, amikor az apja Baal szobrát ledöntötte.

Gedeonnak volt hetven fia, akik tőle származtak, mert sok felesége volt. Sikemből való másodrangú felesége is szült neki egy fiút, akinek az Abimelek nevet adta.

Azután meghalt Gedeon, Jóás fia szép öreg korban, és eltemették apjának, Jóásnak a sírjába, az abíezeri Ofrában.

Miután Gedeon meghalt, ismét paráználkodni kezdtek Izráel fiai a Baalokkal, és Baal-Berítet tették meg istenüknek.

Nem törődtek Izráel fiai Istenükkel, az ÚRral, aki kimentette őket minden környező ellenségük kezéből.

De nem voltak hűségesek Jerubbaalnak, azaz Gedeonnak a háza népéhez sem, mindazért a jóért, amit Izráelért cselekedett.

Miután Gedeon meghalt a következő dolog történt:

Abímelek, Jerubbaal fia elment Sikembe anyja testvéreihez, és így szólt hozzájuk, meg az egész nemzetséghez, amelyhez anyja családja tartozott:

Beszéljetelek így Sikem polgárainak a füle hallatára: Mi jobb nektek? Az, ha hetven férfi uralkodik rajtatok, mármint Jerubbaal fiai, vagy az, ha egy ember uralkodik rajtatok? Emlékezzetek csak arra, hogy én a ti húsoatok és véretek vagyok!

Amikor anyja testvérei elbeszélték róla mindezeket a dolgokat Sikem valamennyi polgárának füle hallatára, azoknak a szíve Abímelek felé hajlott, mert ezt mondták: Testvérünk ő.

Aadtak neki hetven ezüstöt a Baal-Berít templomából, Abímelek pedig ezen haszontalan és hitvány embereket bérelt fel, hogy kövessék őt.

Majd elment apja házához Ofrába, és meggyilkolta testvéreit, Jerubbaal fiait, hetven férfit egy kövön. De Jótám, Jerubbaal legkisebb fia, megmenekült, mert elbújt.

Ezután összegyűltek Sikem polgárai, meg az összes várbeliek, elmentek és királlyá tették Abímeleket a sikemi tölgyfánál, az emlékoszlop mellett. Amikor hírül adták ezt Jótámnak, elment, megállt a Garizim-hegy csúcsán, és harsány hangon kiáltva ezt mondta nekik: Sikem polgárai, hallgassatok rám, hogy rátok is hallgasson az Isten!

A Garizim hegy alatti völgy olyan volt, mint egy természetes amfiteátrum. Nagyon érdekes, hogy a hang azon a környéken mennyire messzire el tud hallatszani. Jézus is tízezres tömeg előtt beszélt, és mindenki hallotta Őt. Ez egy kissé túlzásnak hangzik, de azon a földön nagyon sok olyan hely található, ahol a természetes akusztika egyszerűen fantasztikus.

A tengerparti Cezaréában a rómaiak építettek egy amfiteátrumot. Ha a színpadon leejt valaki egy tollat, akkor az amfiteátrumban ülve ezt jól lehet hallani.

Amikor hírül adták ezt Jótámnak, elment, megállt a Garizim-hegy csúcsán, és harsány hangon kiáltva ezt mondta nekik: Sikem polgárai, hallgassatok rám, hogy rátok is hallgasson az Isten!

Elmentek egyszer a fák, hogy királyt kenjenek föl maguknak. Mondták az olajfának: Légy a mi királyunk!

De az olajfa ezt mondta nekik: Talán elvesztettem olajomat, amelyért tisztelnek istenek és emberek, hogy menjek hajladozni a fák fölött?

Ekkor a fügefának mondták a fák: Jöjj te, és légy a királyunk!

De azt mondta nekik a fügefa: Talán elvesztettem édességemet, meg pompás gyümölcsömet, hogy menjek hajladozni a fák fölött?

Majd a szőlőnek mondták a fák: Jöjj te, és légy a királyunk!

De azt mondta nekik a szőlő: Talán elvesztettem mustomat, amely öröme derít isteneket és embereket, hogy menjek hajladozni a fák fölött?

Végül a túskebokornak mondták mind a fák: Jöjj te, és légy a királyunk!

A túskebokor azt mondta a fáknak: Ha igazán királyotokká akartok engem kenni, jertek, húzódjatok árnyékomba; mert ha nem úgy lesz, akkor tűz csap ki a túskebokorból, és megemészti a Libánon cédrusait!

Ti most igazán és feddhetetlenül jártatok-e el, amikor királlyá tettétek Abímeleket, helyesen bántatok-e Jerubbaallal és háza népével, és úgy bántatok-e vele, ahogyan megérdemelte?

Hiszen értetek harcolt apám, sőt az életét is kockára tette, amikor kimentett benneteket Midján kezéből.

Ti pedig fölkeltetek apám háza népe ellen, legyilkoltátok fiait, hetven férfit egy kövön, és királlyá tettétek Sikem polgárai fölött Abímeleket, a szolgáló fiát, mivel a testvéretek ő!

Ha tehát most igazán és feddhetetlenül bántatok Jerubbaallal és háza népével, akkor örüljétek Abímeleknek, és örüljön ő is nektek!

De ha nem, akkor tűz fog kicsapni Abímelekből, és megemészti Sikem polgárait meg a várbelieket, tűz fog kicsapni Sikem polgáraiból meg a várbeliekből is, és megemészti Abímeleket!

Ezután elmenekült Jótám, és futva ment Beérbe. Ott telepedett le, mert félt a testvérétől, Abímelektől.

Abímelek három évig volt Izráel fejedelme.

De Isten egy gonosz lelket küldött Abímelek és Sikem polgárai közé, ezért Sikem polgárai hűtlenek lettek Abímelekhez.

Így torolta meg Isten a Jerubbaal hetven fián elkövetett erőszakot, és így háritotta vérüket testvérükre, Abímelekre, aki meggyilkolta őket, meg Sikem polgárait, akik támogatták őt testvérei meggyilkolásában.

Sikem polgárai lesben álltak a hegytetőkön, és kiraboltak mindenkit, aki elment mellettük az úton. Ezt hírül adták Abímeleknek.

Azután eljött Gaal, Ebed fia testvéreivel együtt, és Sikembe költözött. Sikem polgárai megbíztak benne.

Amikor kimentek a mezőre, leszüretelték a szőlőjüket, kitaposták, és örömnünnepet tartottak; bementek Istenük házába, ettek, ittak, és ócsárolták Abímeleket.

Gaal, Ebed fia ezt mondta: Ki ez az Abímelek, hogy mi sikemiek szolgáljunk neki?! Hiszen ez a Jerubbaal fia, Zebul meg a helytartója! Szolgáljátok inkább Sikem atyjának, Hamórnak az embereit! Miért szolgáljuk őt?

Volna csak az én kezemben ez a nép, majd elkergetném Abímeleket! Abímeleknek pedig megüzente: Szedd össze a seregedet, és jöjj ki harcolni!

Amikor meghallotta Zebul, a város parancsnoka, Gaalnak, Ebed fiának a szavait, haragra lobbant.

Követeket küldött Abímelekhez Tormába ezzel az üzenettel: Gaal, Ebed fia és testvérei Sikembe jöttek, és ellened lázítják a várost.

Indulj el tehát éjszaka seregeddel együtt, és állj lesbe a mezőn!

Reggel pedig, mihelyt fölkel a nap, törj rá azonnal a városra! Mikor azután Gaal kivonul ellened, bánj el vele, ahogy tőled telik!

Abímelek elindult éjszaka egész seregével, és lesbe álltak Sikem ellen négy csapatban.

Amikor Gaal, Ebed fia, kivonult és fölállt a város kapuja előtt, Abímelek is elindult a leshelyről seregével együtt.

Amint Gaal meglátta a sereget, azt mondta Zebulnak: Nézd! Egy sereg vonul le a hegytetőkről! Zebul azonban ezt mondta neki: A hegyek árnyékát nézed embereknek.

De Gaal megint csak így szólt: Nézd! Egy sereg vonul erre az ország közepe felől, egy másik csapat pedig a Jóslás Tölgye felől jön.

Akkor ezt mondta neki Zebul: Hol van most az a nagy szád, amellyel így beszéltél: Ki az az Abímelek, hogy szolgáljunk neki? Ez az a nép, amelyet lebecsültél. Most hát vonulj ki ellene, és ütközz meg vele!

Gaal kivonult Sikem polgárai élén, és megütközött Abímelekkel.

De megfutamodott, Abímelek pedig üldözőbe vette. Sokan hullottak el halálra sebzetten a kapu bejáratáig.

Abímelek Arúmában maradt, Zebul pedig elűzte Gaalt és testvéreit; nem maradhattak Sikemben.

Másnap azután a nép kiment a mezőre. Ezt hírül vitték Abímeleknek,

Ő pedig összeszedte a seregét, három csapatra osztotta, és lesbe állt a mezőn. Amikor látta, hogy a nép kijött a városból, rájuk támadt, és legyilkolta őket. Abímelek ugyanis előretört a vele levő csapatokkal, és elállta a városkapu bejáratát. A másik két csapat pedig rátört mindazokra, akik a mezőn voltak, és legyilkolta őket.

Abímelek egész nap harcolt a város ellen, és elfoglalta a várost. A benne levő népet fölkoncolta, a várost pedig lerombolta, és bevetette sóval.

Amikor meghallották ezt Sikem fellegvárának a polgárai, mindnyájan Él-Berít templomának a rejtekhelyére menekültek.

De hírül adták Abímeleknek, hogy Sikem fellegvárának a polgárai mind együtt vannak.

Abímelek fölment a Calmón-hegyre egész népével. Fejszét fogott Abímelek a kezébe, levágott egy faágat, fölvette, a vállára tette, és azt mondta népének: Láttátok, hogy mit csináltam. Hamar tegyetek ti is így!

Vágott tehát minden egyes ember egy ágat, azután követték Abímeleket. A fát lerakták a rejtekhely mellett, és azzal felgyújtották a rejtekhelyet. Minden ember meghalt Sikem fellegvárában, mintegy ezer férfi és nő.

Abímelek azután Tébéc alá vonult, megostromolta Tébécet és elfoglalta.

A város közepén volt egy erős fellegvár. Oda menekült minden férfi és nő, a város valamennyi polgára, és magukra zárták azt. Azután fölmentek a fellegvár tetejére.

De Abímelek a fellegvárig nyomult, és megtámadta azt. Már közel volt a fellegvár bejáratához, és fel akarta gyújtani.

Akkor egy asszony egy kézimalom kövét dobta Abímelek fejére, amely bezúzta a koponyáját.

Több mint egy méter magas malomkövet is láttam már, amelynek a közepén van egy lyuk, és ebbe a lyukba kerül a malom faoszlopa, és akkoriban egy ökör járt körbe és a hajtotta a malomkövet, és így őrölték a gabonát. Az általam látott malomkövek 200-250 kilósak is voltak. Jézus azt mondta azokra, akik tönkre teszik a kisgyerekek hitét, hogy jobb lenne nekik, ha egy malomkövet kötnének a nyakukba, és bedobnák őket a Galileai-tengerbe.

Akkor egy asszony egy kézimalom kövét dobta Abímelek fejére, amely bezúzta a koponyáját.

Ő azonnal így kiáltott fegyverhordozó legényének: Ránts kardot, és öl meg, hogy ne mondják rólam: Asszony gyilkolta meg! A legénye keresztülszúrta, és meghalt.

Amikor az izráéliek látták, hogy Abímelek meghalt, mindnyájan hazamentek.

Így fizetett meg Isten Abímeleknek azért a gonoszságáért, amelyet apja ellen követett el, amikor meggyilkolta hetven testvérét.

A sikemiek fejére is visszahárította Isten minden gonoszságukat, és beteljesedett rajtuk Jótámnak, Jerubbaal fiának az átka.

A 10.-ik fejezetben gyors ütemben váltják a bírák egymást.

Abímelek után fölkel Izráel megszabadítására az issakárbeli Tólá, Dódó fiának, Púának a fia. Sámírban, Efraim hegyvidékén lakott.

Huszonhárom évig volt Izráel bírása. Amikor meghalt, Sámírban temették el.

Ő utána a gileádi Jáír következett, és huszonkét évig volt Izráel bírása.

Volt neki harminc fia, akik harminc számarcsikón jártak. Volt harminc városuk Gileád földjén, amelyeket Jáír sátorfalvainak neveznek még ma is.

Amikor meghalt Jáír, Kámónban temették el.

Izráel fiai ismét azt tették, amit rossznak lát az ÚR, mert a Baalokat és Astartékat, Arám isteneit és Szidón isteneit, Móáb isteneit, meg az ammóniak és a filiszteusok isteneit tisztelték. Az URat pedig elhagyták, és nem tisztelték.

Ismét elfordultak Istentől, és minden körülöttük levő más istent el kezdtek imádni. Isten azt mondta később Jeremiásnak, hogy „volt-e már valamely nemzet földjén olyan, hogy az emberek megtagadták volna istenüket? Izrael pedig megtagadott engem, az Élő, Igaz Istent, és más isteneket imádott.”

Lássátok meg: fordult-e elő ilyesmi?!

Cserélt-e pogány nép isteneket? - pedig azok nem is istenek! De népem fölcserélte Dicsőségét haszontalansággal.

Egek, ámuljatok ezen, borzadjatok, szörnyülködjetek nagyon! - így szól az ÚR.

Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását, elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet.

Izrael gyermekei újból és újból elfordultak Istentől a bálványimádás felé.

Hihetetlen, de igaz. Ezúttal már hatodszor történik ez meg sorozatban.

Ezért fellángolt az ÚR haragja Izráel ellen, és a filiszteusoknak meg az ammóniaknak a hatalmába adta őket.

Ezek nyomorgatták és gyötörték Izráel fiait abban az időben tizennyolc évig; Izráel fiai közül különösen azokat, akik a Jordánon túl, az emóriak földjén, Gileádban voltak.

A Jordánon is átkeltek az ammóniak, hogy Júdával, Benjáminnal és Efraim házával is harcoljanak. Izráel igen nehéz helyzetbe került.

Ekkor így kiáltottak az ÚRhoz segítségért Izráel fiai: Vétkeztünk ellened, mert elhagytuk Istenünket, és a Baalokat tiszteltük.

Az ÚR pedig ezt mondta Izráel fiainak: Vajon Egyiptomból, az emóriaktól, az ammóniaktól és a filiszteusoktól

nem én szabadítottalak-e meg benneteket, vagy amikor a szidóniak, Amálék és Máón sanyargatott benneteket, nem énhozzám kiáltottatok-e segítségért?

Ti mégis elhagytatok engem, és más isteneket tiszteltetek. Ezért nem szabadítalak meg többé benneteket!

Menjetek, és kiáltsatok segítségért azokhoz az istenekhez, akiket választottatok, szabadítsanak meg benneteket azok a szükség idején!

Izrael történelme egyik mélypontjára érkezett, amikor Isten azt mondta, hogy „kiszabadítottalak az egyiptomiak, az emóriak, a filiszteusok és a többi nép kezei

közül, de ismét megtagadtatok, és ezúttal már többé nem segítelek. Menjetek azokhoz az istenekhez, akiket helyettem választottatok.”

Lehetséges az, hogy egy ember annyi bűnt kövessen el Isten kegyelme ellen, hogy végül Isten átadja őt a saját útjának.

Efraimmal kapcsolatban azt mondta Isten Jeremiásnak, hogy ”ne imádkozz Efraim javáért, mert már nem fogom meghallgatni az imáidat.”

Hoseás mondta, hogy „Efraim átadta magát a bálványainak, ne törődjete vele.” Istennek elege volt belőlük, és nem foglalkozott többet velük.

Amikor Isten azt mondja valakivel kapcsolatban, hogy többé nem érdekli, az maga a tragédia. Ha más istenekben hiszel, akkor kérd az ő segítségüket.

Az emberek gyakran azt mondják, hogy teljesen mindegy, hogy melyik istent szolgáljuk, mert minden út a mennyországba vezet. Tévedés! Hatalmas a különbség az istenek között, és a legnagyobb különbség akkor jelentkezik, amikor bajba kerülünk.

Izráel fiai ekkor azt mondták az ÚRnak: Vétkeztünk. Tégy velünk teljesen úgy, ahogy jónak látod, csak most ments meg bennünket!

Majd eltávolították maguk közül az idegen isteneket és az URat szolgálták. Az ÚR pedig megelégette Izráel nyomorúságát.

Ekkor fegyverbe szólították az ammóniakat, és azok táborot ütöttek Gileádban. Összegyülekeztek Izráel fiai is, és Micpában ütöttek táborot.

A nép és Gileád vezérei azt kérdezték egymástól: Ki fogja megkezdeni a harcot az ammóniak ellen? Az lesz a feje Gileád egész lakosságának.

A gileádi Jefte erős vitéz volt, egy parázna nőnek volt a fia. Jeftét Gileád nemzette.

De amikor a felesége is szült fiaat Gileádnak, és feleségének a fiai felnöttek, azok elűzték Jeftét, és ezt mondták neki: Nem kapsz örökséget apánk házából, mert más asszony fia vagy.

Jefte elmenekült testvérei elől, és Tób földjén telepedett le. Gyülevész népség verődött Jefte köré, és együtt portyáztak.

Néhány nap múlva az ammóniak megkezdték a harcot Izráel ellen.

Amikor megkezdődött a harc az ammóniak és Izráel között, elmentek Gileád vénei, hogy elhozzák Jeftét Tób földjéről.

Ezt mondták Jeftének: Jöjj, légy a vezérünk, és harcoljunk az ammóniak ellen!

De Jefte ezt mondta Gileád véneinek: Hiszen ti gyűlöltök engem, és kiűztetek apám házából! Miért jöttetek most hozzám, amikor bajban vagytok?

Gileád vénei ezt felelték Jeftének: Éppen azért fordultunk most hozzád. Jöjj velünk, és harcolj az ammóniak ellen, azután légy nekünk, Gileád egész lakosságának a feje!

Jefte ezt mondta Gileád véneinek: Ha visszavisztek engem, hogy harcoljak az ammóniak ellen, és ha az ÚR hatalmamba adja őket, akkor én akarok lenni a vezetőök.

Gileád vénei azt felelték Jeftének: Hallja az ÚR, ami köztünk történt. Úgy fogunk cselekedni, ahogyan mondd.

Akkor elment Jefte Gileád véneivel. A nép pedig a maga fejévé és vezérévé tette őt. Jefte pedig mindezt elmondta az ÚR színe előtt Micpában.

Jefte követeket küldött az ammóniak királyához ezzel az üzenettel: Mi dolgunk van nekünk egymással? Miért jöttél ellenem, hogy harcolj országom ellen?

Az ammóniak királya azt felelte Jefte követeinek: Azért, mert elvette Izráel az én földemet az Arnóntól a Jabbókig és a Jordánig, amikor kijött Egyiptomból. Most tehát add vissza azt békés úton!

További üzenetváltások után Jefte tette egy fogadalmat az Úrnak:

Fogadalmat tett Jefte az ÚRnak, és ezt mondta: Ha valóban kezembe adod az ammóniakat,

akkor bármi jön ki elém házam ajtaján, amikor békeséggel visszatérek az ammóniaktól, az ÚR é lesz az, feláldozom égőáldozatul.

Fölvonult Jefte az ammóniak ellen, és megütöközött velük. Az ÚR pedig a kezébe adta őket.

Verte őket Aróértől fogva a Minnítbe vivő útig, hús városon keresztül egészen Ábél-Kerámimig. Igen nagy vereség volt ez. Így kellett megalázkodniuk az ammóniaknak Izráel fiai előtt.

Amikor Jefte megérkezett Micpába, a házához, éppen a leánya jött ki eléje dobolva és táncolva. Csak ez az egyetlen leánya volt, nem volt rajta kívül se fia, se leánya.

Amikor meglátta a leányát, megszaggatta a ruháját, és ezt mondta: Ó, leányom! Porba sújtottál, szerencsétlenné tettél! Mert én magam adtam szavamat az ÚRnak, és nem vonhatom vissza.

A leány így felelt neki: Apám, ha szavadat adtad az ÚRnak, tedd velem azt, amit kimondtál! Hiszen megengedte az ÚR, hogy bosszút állj ellenségeiden, az ammóniakon.

Majd ezt mondta apjának: Csak azt az egyet tedd meg velem, hogy ne bánts engem két hónapig: hadd menjek el a hegyek közé elsiratni leányságomat barátnőimmel!

Az apja azt felelte: Menj! És elbocsátotta két hónapra. Az pedig elment a barátnőivel elsiratni leányságát a hegyek között.

Két hónap múlva visszatért apjához. Az pedig megtette vele azt, amit megfogadott. A leány nem élt férfival. Azóta lett szokássá Izráelben, hogy évről évre elmennek Izráel leányai, és megéneklük a gileádi Jefte leányát, évente négy napig.

Isten megtiltotta az emberek feláldozását. Nem tudjuk pontosan, hogy Jefte valóban megölte-e a lányát. Az égőáldozat valójában az Istennek való odaszánás áldozatát jelentette, és egyes kommentárok szerint, Jefte a lányát állandó szüzességi fogadalommal adta Isten szolgálatára. Ez lehetségesnek tűnik, de elég valószínűtlen.

A szöveg olvasásából inkább az következik, hogy Jefte feláldozta a lányát, és megölte őt. De biztos vagyok benne, hogy Isten ezt nem kérte tőle. A törvény

ideje alatt az elsőszülött gyerek az Úré volt, de az Úr lehetővé tette az elsőszülöttek megváltását egy állattal. Biztos vagyok abban, hogy Jefének is megengedte volna, hogy cserét hajtson végre, és a lánya helyett egy állatot áldozzon fel.

Nem szabad elfelejtsük, hogy az akkor izraelieket körülvevő népek között a gyerekáldozat nagyon elterjedt volt a pogány istenek oltárán. Molok és Baál imádata gyakori gyerekáldozattal járt. Amikor a kánaániak házeit felfedezték, a házak alapjaiban gyakori volt, hogy gyerekcsontvázakat találtak cserépedényekbe helyezve, mert azt tartották, hogy az alapba temetett babák szerencsét hoztak a háznak.

Ez egy nagyon szörnyű dolog volt, amelyet Isten szigorúan megtiltott az izraelieknek. Persze, jön a kérdés, hogy akkor Isten miért engedte meg, hogy a lánya jöjjön ki elsőnek a házból? Nem tudom.

Emlékeztek Efraim viselkedésére amikor Gedeon legyőzte a midjániakat? Ismét itt vannak a 12.-ik fejezetben:

De fegyverbe szólították az efraimiakat. Cáfón felé vonultak, és ezt mondták Jefének: Miért vonultál harcba az ammóniak ellen anélkül, hogy hívtál volna bennünket, hogy menjünk veled? Rád gyújtjuk a házat!

Jefte azt felelte nekik: Nagy perem volt nekem és népemnek az ammóniakkal. Én kértem a segítségeteket, de ti nem szabadítottatok meg a kezükből.

Amikor láttam, hogy ti nem szabadítottok meg, kockára tettem a saját életemet, megtámadtam az ammóniakat, az ÚR pedig a kezembe adta őket. Miért jöttetek most hadakozni velem?

Jefte nagyon egocentrikus választ ad nekik, csak magáról, és a maga dicsőségéről beszél.

Ekkor összegyűjtött Jefte minden gileádi férfit, és megütközött Efraimmal. A gileádi férfiak megverték Efraimot, mert ezek azt mondták: Elfajzott efraimiak vagytok! Gileád ugyanis Efraim és Manassé közé esik.

Azután elfoglalták a gileádiak a Jordán gázlóit Efraim elől, és mikor a menekülő efraimiak azt mondták: Hadd menjünk át! - megkérdezték mindegyiktől a gileádi férfiak: Efraimi vagy? És ha azt felelte: Nem! -,

akkor azt mondták neki: Mondd, hogy „sibbólet”! És ha az „sibbólet”-et mondott - mert nem tudta helyesen kiejteni -, akkor megragadták, és lemészárolták a Jordán gázlójánál. Így esett el akkor negyvenkétezer efraimi.

Jefte hat évig volt Izráel bírása. Azután meghalt a gileádi Jefte, és eltemették városában, Gileádban.

Utána a betlehemi Ibcán volt Izráel bírása.

Volt neki harminc fia, és harminc leányát adta férjhez máshova, a fiainak pedig harminc leányt hozott feleségül máshonnan. Hét esztendeig volt Izráel bírása.

Azután meghalt Ibcán, és eltemették Betlehemben.

Utána a zebulóni Élón lett Izráel bírása. Tíz esztendeig bíraskodott Izráelben.
Azután meghalt a zebulóni Élón, és eltemették Ajjálónban, Zebulón földjén.
Utána Abdón, a pirátóni Hillél fia lett Izráel bírása.
Volt neki negyven fia és harminc unokája, akik hetven számárcsikón jártak. Nyolc esztendeig volt Izráel bírása.
Azután meghalt Abdón, a pirátóni Hillél fia, és eltemették Pirátónban, Efraim földjén, az amálékiak hegyvidékén.

Izráel fiai ismét azt tették, amit rossznak lát az ÚR. Ezért az ÚR a filiszteusok kezébe adta őket negyven esztendőre.

Volt egy Dán nemzetségéből való ember, Corából, akinek a neve Mánóah volt. A felesége meddő volt, nem szült.

Megjelent egyszer az ÚR angyala az asszonynak, és ezt mondta neki: Lásd, te meddő vagy, nem szültél. De teherbe fogsz esni, és fiút szülsz.

Mostantól fogva vigyázz, hogy bort vagy részegítő italt ne igyál, és semmiféle tisztátalant ne egyél.

Mert teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. Ne érje annak a fejét borotva, mert Istennek szentelt lesz az a gyermek már anyja méhében. Ő kezdi majd megszabadítani Izráelt a filiszteusok hatalmából.

Az asszony elment, és ezt mondta a férjének: Isten embere jött hozzám. Alakja olyan volt, mint Isten angyalának az alakja, igen félelmetes. Nem kérdeztem meg, hogy honnan való, ő pedig nem mondta meg nekem a nevét.

Ezt mondta nekem: Teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. Mostantól fogva ne igyál bort vagy részegítő italt, és ne egyél semmiféle tisztátalant, mert Istennek szentelt lesz ez a gyermek születésétől fogva halála napjáig.

Akkor Mánóah könyörgött az ÚRhoz, és ezt mondta: Kérlek, Uram! Istennek az az embere, akit küldöttél, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg bennünket, hogy mit cselekedjünk a gyermekkel, ha majd megszületik.

Isten meghallgatta Mánóah szavát, és az Isten angyala megint eljött az asszonyhoz, amikor az a mezőn volt, a férje, Mánóah azonban nem volt vele.

Akkor az asszony gyorsan elfutott, hírt adott a férjének, és ezt mondta neki: Megjelent nekem az a férfi, aki a minap nálam járt.

Mánóah fölkel, és követte feleségét. Amikor odaért ahhoz a férfihoz, ezt kérdezte tőle: Te vagy az a férfi, aki ezzel az asszonnal beszélt? Ő így felelt: Én vagyok.

Mánóah ezt mondta: Ha majd beteljesedik ígéreted, milyen legyen a gyermek élete, és mit tegyünk vele?

Az ÚR angyala ezt mondta Mánóahnak: Őrizkedjék az asszony mindattól, amit megmondtam.

Semmit se egyék, ami szőlőtökéről való, bort és részegítő italt ne igyék, és semmiféle tisztátalant ne egyék. Tartsa meg mindazt, amit parancsoltam neki!

Akkor Mánóah ezt mondta az ÚR angyalának: Szeretnénk téged itt tartani és egy kecskegidát készíteni neked.

De az ÚR angyala ezt felelte Mánóahnak: Hiába tartanál itt, nem enném ételedből. Ha pedig égőáldozatot akarsz készíteni, az ÚRnak áldozd azt! Mert nem tudta Mánóah, hogy az ÚR angyala az.

Mánóah azt mondta az ÚR angyalának: Mi a te neved? Mert ha beteljesedik ígéreted, tisztelni akarunk téged.

Az ÚR angyala ezt felelte neki: Miért kérdezed a nevem? Titokzatos név az!

A titokzatos nevet a héber eredeti szerint csodálatosnak is lehet fordítani.

Azután fogta Mánóah a kecskegidát meg az ételáldozatot, és feláldozta a kösziklán az ÚRnak. Ő pedig csodát tett Mánóah és felesége szeme láttára.

Az történt ugyanis, hogy a láng felcsapott az oltárról az ég felé, az ÚR angyala pedig felszállt az oltár lángjában. Ezt látva, Mánóah és felesége arccal a földre borult.

Az ÚR angyala nem jelent meg többé Mánóahnak és feleségének. Ekkor tudta meg Mánóah, hogy az ÚR angyala volt az.

Akkor Mánóah ezt mondta a feleségének: Meg fogunk halni, mert Istent láttuk!

De a felesége ezt mondta neki: Ha az ÚRnak úgy tetszett volna, hogy megöljön bennünket, nem fogadott volna el a kezünkől égőáldozatot és ételáldozatot, nem láthattuk volna mindezt, és nem hallhattunk volna most ilyent.

Azután az asszony fiút szült, és elnevezte Sámsonnak. A gyermek felnövekedett, és megáldotta őt az ÚR.

És az ÚR lelke nyugtalanítani kezdte őt a Dán táborában, amely Corá és Estáól között volt.

Cora és Estáól völgye kb. 14 km-re északra van Jeruzsálemtől, nagyon termékeny völgyek ezek, Dán törzsének örökségéhez tartoztak.

Egyszer elment Sámson Timnába, és meglátott Timnában egy filiszteus nőt.

Visszaérkezve elmondta apjának és anyjának: Láttam Timnában egy filiszteus nőt, vegyétek azt nekem feleségül!

De apja és anyja ezt felelte neki: Hát nincs feleségnek való a rokon leányok közt, vagy egész népemben, hogy a körülmetéletlen filiszteusok közül akarsz feleséget venni? De Sámson így felelt apjának: Őt vedd el nekem, mert csak ő tetszik nekem!

Apja és anyja nem tudta, hogy az ÚRtól van ez, és csak ürügyet keres a filiszteusok ellen. Abban az időben ugyanis a filiszteusok uralkodtak Izráelen.

Elment tehát Sámson apjával és anyjával együtt Timnába. Amikor a timnai szőlőkhöz értek, egy ordító oroszlánkölyökkel találta magát szemben.

Akkor megszállta őt az ÚR lelke, és kettészakította azt, mintha csak egy kecskegidát szakított volna ketté; pedig semmi sem volt a kezében. De apjának és anyjának nem mondta el, hogy mit csinált.

Azután megérkezett, és beszélgetett azzal a nővel, mivel tetszett az Sámsonnak. Néhány nap múlva ismét eljött, hogy elvegye. Közben letért az útról, hogy megnézzze az oroszlán tetemét. Hát az oroszlán hullájában egy méhraj volt és méz!

Kiszedte a markába, és míg mendegélt, ette. Odament az apjához és anyjához, nekik is adott, és ők is ettek. De nem mondta meg nekik, hogy az oroszlán hullájából szedte ki a mézet.

Azután elment az apja ahhoz a nőhöz. Sámson meg lakodalmat tartott ott, az ifjak szokása szerint.

Abban az időben a lakodalom előtt egy hétnapos ünnepség volt, amikor a vőlegény az utolsó legénységi napjait ünnepelte.

Amint meglátták, harminc vőfélyt bíztak meg, hogy legyenek mellette.

A vőfélyek filiszteusok voltak.

Sámson ezt mondta nekik: Feladok nektek egy találós kérdést. Ha meg tudjátok fejteni a lakodalom hét napja alatt, és kitaláljátok, adok nektek harminc inget és harminc öltözet ruhát.

De ha nem tudjátok megfejteni, akkor ti adtok nekem harminc inget és harminc öltözet ruhát. Ők azt mondták neki: Add elő találós kérdésedet, hadd halljuk!

Sámson ezt mondta nekik: Étel jött az evőből, édes jött az erősből. De nem tudták megfejteni a találós kérdést három napon át.

A hetedik napon ezt mondták Sámson feleségének: Vedd rá a férjedet, hogy mondja meg a találós kérdés megfejtését, különben megégetünk téged és apád háza népét! Talán azért hívtatok ide, hogy kifosszatok bennünket?

Ekkor Sámson felesége elkezdett sírdogálni, és ezt mondta: Mégiscsak gyűlölsz és nem szeretsz engem! Találós kérdést adtál fel népem fiainak, és nekem se mondod meg a megfejtését. De ő azt felelte neki: Hiszen még apámnak és anyámnak se mondtam meg, hát neked mondjam meg?

Így sírdogált előtte hét napig, amíg a lakodalmuk tartott. Végre a hetedik napon megmondta neki a megfejtést, annyira zaklatta őt. Az asszony pedig elmondta a találós kérdés megfejtését népe fiainak.

A város férfiai ezt mondták neki a hetedik napon, naplemente előtt: Mi a méznél édesebb, s orozlánál erősebb? De ő így válaszolt nekik: Ha nem az én üszömön szántotok, találós kérdésem ki nem találjátok.

Ekkor megszállta az ÚR lelke, lement Askelónba

Askelón az egyik filiszteus tengerparti város volt.

Ekkor megszállta az ÚR lelke, lement Askelónba, és megölt ott harminc férfit; lehúzta a ruhájukat, és odaadta a ruhákat azoknak, akik a találós kérdést megfejtették. És haragra gyúlva elment apja házához.

Sámson felesége pedig hozzáment ahhoz a vőfélyhez, aki Sámson barátja volt.

BÍRÁK 15 -16. FEJEZET

Sámson 20 éven keresztül volt Izrael bírása. Miután 30 vőfélyének feltett egy találókérdést és ezt ők megoldották, mert Sámson filiszteus menyasszonya elárulta a megoldást, Sámson megölt 30 filiszteust Askelonban, és megadta a vőfélyeknek a 30 rend ruhát, amivel tartozott a találókérdés megoldásáért, majd visszament Estólba, a hazájába.

A 15.-ik fejezetben:

Történt egy idő múlva, búzaaratás idején, hogy meglátogatta Sámson a feleségét, egy kecskegidát hozva magával. Ezt mondta: Be akarok menni a feleségemhez, a szobájába. De az asszony apja nem engedte bemenni.

Ezt mondta az apja: Én már azt gondoltam, hogy végképp meggyűlölted őt, ezért hozzáadtam a vőfélyedhez. De a húga még nála is szebb. Legyen ő a tied helyette!

Sámson azonban ezt mondta nekik: Ez egyszer nem én leszek a hibás, ha rosszat teszek is a filiszteusokkal.

Azzal elment Sámson, fogott háromszáz rókát; csóvákat készített, és farkaikat egymásnak fordítva csóvát tett minden két róka farka közé.

Majd meggyűjtotta a csóvákat, és ráhajtotta a rókákat a filiszteusok lábán álló gabonájára. Így gyűjtotta fel a kévéket és a lábán álló gabonát, sőt a szőlőket és az olajfás kerteket is.

Ekkor azt kérdezték a filiszteusok: Ki tette ezt? És mondták: Sámson, a timnai ember veje, mivel elvette tőle a feleségét, és a vőfélyhez adta. Felvonultak azért a filiszteusok, és megégették az asszonyt és az apját.

De Sámson azt mondta nekik: Ha ti így tettetek, én meg bosszút állok rajtatok, és csak azután nyugszom meg!

És hatalmas csapásokkal agyba-főbe verte őket. Azután elment, és az étámi sziklahasadékban lakott.

A filiszteusok felvonultak, táborot ütöttek Júdában, és ellepték Lehit.

A júdabeliek megkérdezték: Miért vonultatok föl ellenünk? Azok így feleltek: Azért vonultunk föl, hogy megköttözzük Sámson, és úgy bánjunk vele, ahogyan ő bánt mivelünk.

Ekkor odament háromezer júdabeli ember az étámi sziklahasadékhoz, és ezt mondták Sámsonnak: Nem tudod, hogy a filiszteusok uralkodnak rajtunk? Miért tette ezt velünk? De ő így felelt nekik: Ahogyan ők bántak velem, én is úgy bántam velük.

Majd azt mondták neki: Azért jöttünk ide, hogy megköttözzünk, és a filiszteusok kezébe adjunk. Sámson ezt mondta nekik: Esküdjetek meg, hogy nem vertek agyon!

Azok így feleltek neki: Nem! Csak jól megkötözünk, és a kezükbe adunk, de semmi esetre sem ölünk meg. Azzal megkötözték két új kötéllel, és elvitték a szikláról.

Amikor Lehibe ért, a filiszteusok ujjongva mentek eléje. De megszállta az ÚR lelke, és olyanná lettek karján a kötelek, mint a tűz égette lenfonál, úgyhogy a béklyók lemállottak a kezéről.

Talált egy még ki sem száradt szamar-állcsontot, utánanyúlt, felkapta és agyonvert vele ezer embert.

Ezt mondta Sámson: Szamar állcsontjával rakásra vertem őket, szamar állcsontjával agyon vertem ezret!

Amikor ezt elmondta, eldobta kezéből az állcsontot, és elnevezte azt a helyet Állcsont-magaslatnak.

De nagyon megszomjazott, és így kiáltott az ÚRhoz: Te ilyen nagy szabadítást vittél végbe szolgáló által, mégis most szomjan kell meghalnom, vagy a körülmételetlenek kezébe kell esnem!

Akkor Isten kettéhasította azt a mélyedést, amely Lehiben van, és víz fakadt belőle. Ő pedig ivott, életereje visszatért, és feléledt. Ezért nevezik azt Kiáltó-forrásnak. Ott van Lehiben még ma is.

Sámson húsz esztendeig volt Izráel bírása a filiszteusok idejében.

Ez volt az első problémája a filiszteusokkal, amely abból származott, hogy ő maga ment a filiszteusok városába, és az ellenség táborában értelmetlen vágyakkal magára vonta a figyelmet.

A filiszteusok nagyon erkölcstelenek voltak, a prostitúció teljesen elfogadott dolog volt közöttük, ezért testi szempontból nagyon vonzó volt odamenni, és valószínű, hogy ez az erkölcstelen szabadosság vonzotta Sámson is oda.

A második találkozása a filiszteusokkal Gáza városában történt, amely a filiszteus tengerpart déli területein feküdt:

Egyszer Sámson elment Gázába, meglátott ott egy parázna nőt, és bement hozzá.

A gázaiaknak megmondták: Idejött Sámson! Körülvették, és lestek rá egész éjjel a város kapujában, de csendben maradtak egész éjjel, mert azt gondolták: Majd ha megvirrad reggel, meggyilkoljuk őt.

Sámson éjfélig feküdt. Éjfélkor aztán fölkelt, megragadta a városkapu ajtaját a két ajtófélfával együtt, és kiszakította zárastul, majd a vállára vette, és fölvitte a hegytetőre, Hebrónnal szemben.

Hebron Gázától kb. 25 mérföldre (40 km-re) található. Sámson ismét az ellenség táborában hívta fel magára a figyelmet. Lehet játszani a tűzzel, de végül meg fog égetni!

Néha, amikor valakinek sikerül vágyai kielégítése közben különleges dolgokat megoldani, azt kezdi hinni, hogy ő lett a helyzet ura, és mindvégig meg fogja úszni a dolgot. De végül mindig bukás a vége.

Történt ezután, hogy megszeretett egy asszonyt a Szórék völgyében, akinek Delila volt a neve.

A filiszteusok városfejedelmei elmentek az asszonyhoz, és azt mondták neki: Szedd rá, és derítsd ki, hogy mitől olyan nagy az ereje, és hogyan tudnánk megkötözni és elbánni vele? Akkor mi egyenként ezeregyszáz ezüstöt adunk neked!

Delila ezt mondta Sámsonnak: Mondd meg nekem, mitől olyan nagy az erőd, mivel lehet megkötözni téged, és hogyan lehet elbánni veled?

Sámson azt felelte neki: Ha megkötöznek hét nyers ínna, amelyek még nem szárazak, akkor elgyengülök, és olyan leszek, mint bármely más ember.

Ekkor a filiszteusok városfejedelmei hoztak az asszonnak hét nyers inat, amelyek még nem voltak szárazak, és az megkötözte őt azokkal.

Eközben egyesek lesben álltak a belső szobában. Akkor ezt mondta neki az asszony: Jönnék a filiszteusok, Sámson! De ő úgy elszakította az inakat, ahogyan a kőcmadzag elszakad, ha tűz éri. Így nem tudódott ki, miben van az ereje.

Delila akkor ezt mondta Sámsonnak: Becsaptál, és hazudtál nekem. De most igazán mondd meg nekem, mivel lehet megkötözni téged?

Sámson így felelt neki: Ha jól megkötöznek új kötelekkel, amelyeket még semmire sem használtak, elgyengülök, és olyan leszek, mint bármely más ember.

Delila tehát új köteleket szerzett, és azokkal kötözte meg őt. Azután ezt mondta neki: Jönnék a filiszteusok, Sámson! Eközben egyesek lesben álltak a belső szobában. De ő letépte azokat a karjáról, mint a cérnaszálat.

Delila akkor ezt mondta Sámsonnak: Eddig becsaptál, és hazudtál nekem. Mondd meg már nekem, mivel lehet megkötözni téged? Sámson azt felelte neki: Ha összeszövöd fejem hét hajfonatát a szövőszék fonalával.

Gondolhatjátok, hogy „Sámson, nagyon ügyes vagy, mert nem árulod el az igazat, hagyd csak, hogy találgasson.” A valóság viszont az, hogy Sámson kompromisszumokat köt, és ez mindig veszélyes. Amikor megkérdezte, hogy mi az erejének titka, egyszerűen csak azt kellett volna felelje, hogy nem tartozik rád, nem mondom meg soha. Ehelyett viszont játékokat játszik, mert azt hiszi magáról, hogy nagyon okos. És közben a vallomásai egyre közelebb kerülnek az igazsághoz: már a hajáról kezd beszélni.

Vannak olyanok, akik életük egy pontján különleges módon elkötelezték magukat Istennek: „mostantól kezdve egész életemet Istennek szentelem”. Aztán megszólalt a telefon, és az egyik barátjuk így szól: „Gyere át ma este, bulizunk egyet.” Előtte viszont megfogadta, hogy többé nem fogja ezt az életet élni, mindent Krisztusért fog tenni ezután. „Kösz, hogy hívsz, de nem hiszem, hogy most ráérek, inkább ma este korábban fogok lefeküdni.” Mire a válasz „milyen kár, pedig jól fogunk szórakozni.”

Erre azt gondolhatjuk, hogy milyen jól megoldotta a helyzetet, csak így tovább! Nem ment el. De várjunk csak egy pillanatra: nem volt teljesen őszinte a válasz, és ezzel nyitva maradt a kapu egy újabb meghívásra. Ha a válasz így hangzott volna: „Nem tudok elmenni, mert elköteleztem magam Jézus Krisztusnak, és többé nem fogom ezt a bulizós életet élni, ez már nem kell nekem”, soha többé nem hívnának fel.

Ezúttal őszinte és igaz a válasz, és a kapu becsukódott, és ezt kell tegyük a gonosz dolgok előtt – becsukni a kaput. De sajnós, sokszor nyitva hagyjuk azt, mert semmitmondó kifogásokat találunk ki. Sámsonnal is ez volt a baj: nyitva hagyta az ajtót, és egyre gyengült.

Ha összeszövöd fejem hét hajfonatát a szövőszék fonalával.

Az asszony még egy cövekkal is rögzítette, azután ezt mondta neki: Jönnek a filiszteusok, Sámson! De ő fölébredt álmából, és kitépte a cöveket, a vetélőt és a szövédék fonalát.

Az asszonyok tudják, hogy amikor már minden más csődöt mondott, akkor ki kell próbálni a könnyeket:

Delila ezt mondta neki: Hogyan mondhatod, hogy szeretsz, ha nem enyém a szíved? Már háromszor csaptál be, mert nem mondtad meg nekem, mitől olyan nagy az erőd.

Amikor mindennap zaklatta és gyötörte szavaival, halálosan megunt a dolgot. Feltárta előtte egészen a szívét, és ezt mondta neki: Borotva nem érte soha a fejemet, mert Istennek vagyok szentelve születésemtől fogva.

Sámson ereje abban rejlett, hogy életét Istennek szentelték még születése előtt, amikor az Úr angyala kijelentette az anyjának, hogy fia lesz, és azt is elmondta neki, hogy soha se érje borotva a fejét, és sohase igyon a szőlőtöke gyümölcséből, mert születésétől fogva nazarénus kell tegyen.

A 4Mózes 6.-ik fejezetében olvashatjuk a nazarénusi törvényeket. Gyakran megtörtént, hogy valaki különleges módon akarta elkötelezni élete egy időszakát Istennek, általában az ünnepnapok előtt. A 4Mózesben le van írva, hogy ilyenkor nem érhet borotva a fejét, nem lehetett bort, ecetet, vagy szőlőlevet inni, sőt még szőlőt és mazsolát sem lehetett enni, semmit, ami a szőlőtökéről származott. Ennek nem tudom az okát, egyszerűen csak önmegtagadási folyamat lehetett. Abban az időben a mazsola volt az egyik ínycsügük. A nyár folyamán megszáritották a gyümölcsöket, és egész télen ezeket ették.

A fogadalmi idő letelte után aztán leborotválták a hajukat, és ezt Isten elé vitték égőáldozatként.

Sámson nem egy időszakos fogadalmat tett, hanem ő egész életét Istennek kellett szentelje. Ez volt erejének titka. E nazarénusi fogadalomnak a külső jele volt az, hogy a haját sohasem vágatta le.

Ha megnyírnak, odalesz az erőm, elgyengülök, és olyan leszek, mint bármely más ember.

Kitárta a szívét Delila előtt.

Amikor Delila látta, hogy egészen feltárta előtte a szívét, elküldött, és hívatta a filiszteusok városfejedelmeit, és ezt üzenté: Most jöjjetek, mert egészen feltárta előttem a szívét! A filiszteusok városfejedelmei elmentek hozzá, és a pénzt is vitték magukkal.

Ekkor elaltatta Sámson a térdén, hívott egy embert, és levágott hét hajfürtöt a fejről.

Gondolhatod magadban, hogy hogyan lehet ennyire ostoba? Hát tudhatta, hogy Delila eddig is mindent kipróbált, amit neki elmondott: megkötözte, befonta a haját, csakhogy elkaphassák. Tudhatta volna!

Pál azt mondta Timóteusnak, hogy „menekülj a fiatalkori vágyaktól, amelyek kárhozatra és pusztulásra viszik az ember lelkét.”

Sámson a múlt győzelmeiben elmerülve túlzottan magabiztosan merült ismét álomba. Delila borbélyt hívatott, és miközben Sámson az ölében aludt, a borbély levágta a haját.

Azután elkezdte szólógnatni, de azt már elhagyta az ereje.

Ezt mondta Delila: Jönnék a filiszteusok, Sámson! Ő felébredt álmából, de azt gondolta: Kiszabadulok most is, mint máskor, csak megrázom magam! - mert még nem tudta, hogy elhagyta őt az ÚR.

Az Ószövetség későbbi részében találkozni fogunk Ászá királlyal, aki uralkodása elején egy hatalmas etióp hadsereggel kellett szembeszálljon. Ő az Úrhoz kiáltott, és az Úr győzelmet adott Izraelnek az etiópok fölött. Amikor jött hazafele e hatalmas hadsereg felett aratott győzelméből, Isten prófétája odalépett Ászához, és azt mondta: „Az Úr veled lesz, ha Te az Úrral leszel, de ha megtagadod Őt, Ő is elfordul majd tőled.”

Az Úr mindaddig Sámsonnal volt, amíg ő megtartotta a fogadalmát, annak ellenére, hogy nem mindig járt igaz úton, hatalmas erkölcsi gyengeség volt benne, és ostoba tetteket hajtott végre. Az Úr addig el nem hagyta őt, amíg Sámson maga nem hagyta el az Urat, és így megtört a fogadalom. Oda jutott, hogy még észre sem vette, hogy az Úr eltávozott tőle.

Van olyan lelki vakság, amely tönkre teszi az embereket, főleg akkor, ha az ellenség területén eszetlenkednek. Játszadoznak a bűnnel, és megtörténhet, hogy úgy elszigetelődnek Istentől, hogy észre sem veszik, hogy Isten ereje már nincs jelen az életükben.

Sokan azt hiszik, hogy mivel Isten kenete még mindig az életükön van, ezért Isten örül mindannak amit cselekednek. Ez egy hibás következtetés. Isten nem vonja vissza azonnal a kenetét egy ember életéből azért, mert az ember elbukott, vagy rosszat cselekedett. Sokan azzal takaróznak, hogy „Isten még mindig használ minket”, és ezt Isten elfogadásának jeléül veszik. Isten nem vonja meg azonnal magát tőlük, de ha ezen az úton haladnak tovább, akkor egy nap eljuthatnak arra a pontra, hogy Isten Lelke valóban eltávozik tőlük, és ezt észre sem fogják venni egy ideig.

Sámson sem látta a saját lelki állapotát, és velünk is megtörténhet ugyanez. „Ha azt mondjuk, hogy nincs bennünk bűn, becsapjuk magunkat, és az igazság nincs meg bennünk.” Sokan önmagukat csapják be a saját lelki dolgaikkal kapcsolatban.

Sámson elhagyta az Úr ereje, és az az ember, aki egyszer egy szamar álcsonkjával vert agyon ezer filiszteust, most nem tud szembeszállni néhány emberrel.

a filiszteusok megragadták, kiszúrták a szemét, és elvitték Gázába. Bilincsbe verték, és malmot kellett hajtania a foglyok házában.

Akkoriban a malmokban hatalmas malomköveket használtak az őrlésre. Ezekbe a kövekbe kis vájatokat véstek körös körül, és a kő közepére egy lyukon keresztül egy tartóoszlopot erősítettek, és egy másik követ forgattak rajta általában ökrök segítségével körbe-körbe. Az asszonyok beöntötték a kövek járataiba a gabonát, és a malomkövek liszté őrölték azt.

Sámson beállították az ökr helyett, és ő hajtotta a malomkövet. Volt már életemben néhány nagyon unalmas munkám: egyszer egyik farmon reggeltől estig babot kellett halomba rakjak. Nagyon unalmas volt, alig vártam már az ebédidőt. De az olyan messze volt mindig, aztán meg az estét vártam, hogy legyen vége.

Paradicsomot is szedtem, ami szintén nagyon uncsi volt, végül paradicsom háborúba torkollott az egész, és így volt valami érdekes is benne. Mégis nagyon unalmas volt, a napok hónapoknak tűntek közben.

El tudjátok képzelni, hogy milyen unalmas lehet egész nap egy malomkövet hajtani körbe-körbe? Szörnyű élet lehetett, hisz még a látását is elvesztette Sámson, és semmi jó dolog nem várt már rá. Ez az egyik legszínesebb kép, amely megmutatja, hogy hová vezethet az, ha teljessen átadjátok magatokat a vágyaitoknak, és bűnben éltek. A végső hatása az lesz, hogy Isten igazságával kapcsolatban teljesen megvakultok, ugyanakkor olyan ereje van a bűnnek, hogy többé nem fogtok tudni szabadulni attól.

Pedig az egész csak egy kis élvezettel kezdődött, de idővel olyan ereje lett fölötted, hogy most már egyáltalán nem élvezed, de nem tudsz többé szabadulni tőle. És aztán rabságába kerülsz, utálni kezded magadat, kezded utálni azt amit

csinálsz, de többé már nem lesz kiút, és életed szörnyű és reménytelen lesz, értelmetlen lesz folytatni az egészet.

Igy járt Sámson is, a bűn hatásait nagyon festőien elvenítve meg.

De Sámson fején nőni kezdett a haj azután, hogy levágták.

Mindebben Isten csodálatos kegyelmét láthatjuk. Sámson elrontott mindent. Megvolt benne a nagyság ígérete, megmenthette volna Isten népét az ellenség kezéből, és a Izrael egyik legnagyobb és legemlékezetesebb szabadítója lehetett volna. A neve Dáviddal, Sámuellel együtt szerepelhetett volna, de nem volt képes saját vágyait kordában tartani, és így megvakulva őrlött a malomban.

De a haja nőni kezdett. Ebben benne van az evangélium, mert „mindnyájan vétkeztünk, és híjján vagyunk Isten dicsőségének”, mindnyájan elbuktunk Isten előtt, mindnyájan csapdába kerültünk, és azt gondoltuk, hogy már nincs többé kiút. De Isten kegyelmes, és annak ellenére, hogy mi elfordultunk tőle, Ő nem hagy cserben minket. Annak ellenére, hogy megtagadtuk Őt, csak egyszerűen vissza kell forduljunk feléje, és Ő irgalmas és kegyelmes lesz velünk.

Egy unalmas munkát végezve nagyon sokat lehet gondolkodni. El tudom képzelni, hogy Sámson sokat gondolkodott miközben a malomban dolgozott. Elgondolhatta, hogy milyen ostoba volt, és végigélhette ismét a hibáit, és mondhatta magában, hogy „bárcsak akkor másképp cselekedtem volna, bárcsak ne mentem volna le a filiszteusok városába, bárcsak otthagytam volna Delilát, bárcsak..., bárcsak...”. És elérkezett élete legmélyebb pontjára.

Gyakran Isten el kell juttasson életünk legmélyebb pontjára ahhoz, hogy feltekintsünk rá.

Amint Sámson érezte, hogy kezd nőni a haja, a szívében azt gondolhatta, hogy „Istenem, megújítom a fogadalmamat, de vajon mit tudsz most már velem kezdeni. Amim megmaradt azt neked adom.” Többé sohasem érheti el azt, amit elérhetett volna azelőtt, de ami megmaradt, azt az Úrnak adta ismét.

Egyszer a filiszteusok városfejedelmei összegyűltek, hogy nagy áldozatot mutassanak be istenüknek, Dágónnak, és hogy örvendezzenek. Ezt mondták: Kezünkbe adta istenünk Sámson, aki ellenségünk!

Amikor meglátta őt a nép, dicsőítették istenüket, és ezt mondták: Kezünkbe adta istenünk azt, aki az ellenségünk, aki pusztította földünk, s oly sokat megölt közülünk!

Azután olyan jókedvük támadt, hogy ezt mondták: Hívjátok ide Sámson, hadd szórakoztasson bennünket! Oda is hívták Sámson a foglyok házából, hogy szórakoztassa őket, és odaállították az oszlopok közé.

A filiszteusok elkezdtek csúfolni és ugratni, viccelődtek vele, amint dülöngélve próbált bemenni a terembe, mert semmit sem látott. Valaki kitette a lábát, és Sámson pedig felbukott benne, és mindenki hatalmas röhögésbe tört ki, hogy az

az ember, akitől egyszer annyira rettegetek, most milyen gyenge és szerencsétlen. És ez nagy kárörömmel töltötte el őket.

Sámson ezt mondta annak a fiúnak, aki a kezét fogta: Eressz el, hadd tapogassam meg az oszlopokat, amelyeken a ház nyugszik, és hadd támaszkodjam hozzájuk!

A ház tele volt férfiakkal és asszonyokkal, ott voltak a filiszteusok városfejedelmei, a tetőn pedig mintegy háromezer férfi és nő, akik Sámson játékán szórakoztak.

Ekkor Sámson az ÚRhoz kiáltott, és ezt mondta: Ó, Uram, URam! Emlékezz meg rólam, és erősíts meg engem még most az egyszer, én Istenem

Dávid is elvesztette Isten lelkét amikor Btsabéval vétkezett, és a gyermeke meghalt. Ekkor Dávid megvallotta bűnét Istennek, és azt olvashatjuk az 51.-ik zsoltárban:

Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet!

Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!

Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem!

Más fordítás szerint, add vissza nekem a szent lelkedet. Oh, Istenem, hadd érezzem ismét a jelenlétedet, erődet. Ez volt Sámson imája is. Nincs miért éljek, hadd halljak meg a filiszteusokkal együtt.

Ekkor Sámson az ÚRhoz kiáltott, és ezt mondta: Ó, Uram, URam! Emlékezz meg rólam, és erősíts meg engem még most az egyszer, én Istenem, hogy bosszút állhassak a filiszteusokon a két szememért!

Azzal átfogta Sámson a két középső oszlopot, amelyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és nekik feszült.

Majd ezt mondta Sámson: Hadd haljak meg én is a filiszteusokkal együtt! Azzal megfeszítette erejét, úgyhogy a ház rádőlt a városfejedelmekre és az egész népre, amely benn volt. Így többet ölt meg halálával, mint ahányat megölt életében.

Isten kegyelme megadta neki, hogy még egyszer megtapasztalja az Ő erejét, és élete legnagyobb győzelmét aratva halt meg.

Jézus az Újtestamentumban azt mondta a tanítványainak, hogy „ti vagytok a föld sója, de ha a só elveszti az ízét, akkor semmi másra sem jó, csak arra, hogy kidobják, és az emberek lábai tapossák azt.” Sámson is jó példája ennek az allegóriának, mert Isten arra választotta ki őt, hogy Izrael szabadító sója legyen, de ő a testi gyengeségei miatt elvesztette ízét, és a filiszteusok alatt pusztult el.

Sámson szomorú története újból és újból megismétlődik, amikor olyan emberekkel találkozunk, akik eltékozzák a bennük rejlő lehetőségeket. Isten különleges képességekkel, tehetséggel áldotta meg őket, és ők pedig testük gyengeségei miatt elpazarolják azokat. Sohasem érik el azt a teljes dicsőséget és erőt amelyet Isten neki ajándékozott.

BÍRÁK 17 - 21. FEJEZET

A Bírak Könyvének történelme ezzel véget ért. A hátralevő fejezetek már nincsenek kronológiai sorrendben. A 17.-ik fejezettől kezdve a Bírak könyvének „mellékletét” olvashatjuk, és ez a Józsué utáni idők erkölcsi állapotokat mutatja be.

Volt Efraim hegyvidékén egy Míká nevű ember.

Ez azt mondta egyszer az anyjának: Az az ezeregyszáz ezüst, amit elvettek tőled, és ami miatt átkot mondtál a fülem hallatára is, az az ezüst nálam van, én vettem el. Az anyja ezt mondta: Áldjon meg az ÚR, fiam!

Amikor visszaadta anyjának az ezeregyszáz ezüstöt, ezt mondta az anyja: Ezt az ezüstöt én arra szántam, hogy az ÚRnak szentelem a fiamért: készítsenek belőle faragott és öntött bálványszobrot. Most azért visszaadom neked.

De a fiú újból visszaadta az ezüstöt anyjának. Ekkor az anyja fogott kétszáz ezüstöt, odaadta az ötvösnek, az pedig faragott és öntött bálványszobrot készített belőle. Ez Míká házába került.

Ennek a Míkának volt egy házi szentélye. Készítettett éfódot és házibálványt, egyik fiát pedig felavatta, és az lett a papja.

Abban az időben nem volt király Izráelben, mindenki azt csinálta, ami neki tetszett.

Az erkölcsi romlás állapotát mutatja be ez a vers, az emberek elvesztették Isten-tudatukat, és ahelyett, hogy Isten vezetése alatt éltek volna, minden ember azt tette, ami neki tetszett. Másszóval anarchia volt az országban. Egy kicsit hasonlít a mi időnkre, amikor az emberek azt tartják, hogy ha jól esik valami, akkor tedd meg.

Míká nem pogány istenek szobrait tette a házi szentélybe, hanem olyan szobrokat készítettett, amelyek számára Istent ábrázolták. De a második parancsolatban Isten kifejezetten megtiltotta, hogy bármilyen szobrot, faragott képet készítsenek az Ő képmásáról, és azt imádják. Míká tehát ebben az értelemben nem fordult el Jehovától, mert nem a pogány istenek szobrait hozta be a házába, csak egy kis házi szentélyt készített magának, amit Isten megtiltott.

Mivel azonban elvesztette Isten-tudatát, ezért szerette volna, ha valami emlékezteti Istenre, hogy visszatérhessen az Ő imádatához, és ezért készíttette ezeket a szobrokat. Ha valaki szobrot készít Istenről, az annak a jele, hogy az Istennel való kapcsolatának létfontosságú részét veszítette el, és szüksége van Isten jelenlétének emlékeztetőjére. Bármilyen szobor vagy kép Istenről a lelki romlás külső jele.

Volt egy ifjú lévita Júda nemzetségéből, a júdai Betlehemből, de jövevény volt ott.

Elindult azért ez a férfi a júdai Betlehem városából, hogy ott tartózkodjék, ahol majd alkalmas helyet talál. Így jutott el vándorlása közben Efraim hegyvidékére, a Míká házához.

Míká megkérdezte tőle: Honnan jössz? Az így felelt neki: Lévita vagyok, a júdai Betlehemből; megyek, míg alkalmas helyet találok, hogy ott tartózkodjam.

Ekkor Míká azt mondta neki: Maradj nálam, légy atyám és papom! Én pedig adok neked évenként tíz ezüstöt, egy rend ruhát és élelmet. A lévita belement.

A lévita romlása is nyilvánvaló, hisz ezáltal felbérelt vallási emberré vált, eladta magát, és pénzért végezte a papi szolgálatot.

Úgy döntött a lévita, hogy ott marad annál az embernél. Az pedig olyannak tekintette az ifjút, mint a saját fiát.

Míká tisztébe avatta a lévítát, s így az ifjú a papjává lett, és Míká házában élt.

Míká pedig ezt mondta: Most már tudom, hogy jól fog velem tenni az ÚR, mert egy lévita lett a papom.

Csak azért volt szüksége a lévítára, hogy sikeres legyen, és Istent a saját gyarapodására használja.

Pál említi azoknak a hibáját, akik azt hiszik, hogy a szent élet a meggazdagodás útja, és ezt egy pusztító tanításnak nevezi, és arra int, hogy az ilyenektől forduljunk el. Míká is ebben bízott, hogy megveheti a meggazdagodás útját.

Abban az időben nem volt király Izráelben. - Abban az időben Dán törzse megfelelő területet keresett magának, hogy letelepedjék, mert addig nem jutott megfelelő örökséghez Izráel törzsei között.

Örökségük nagy részét a filiszteusok birtokolták.

A dániak elküldtek nemzetségükből öt férfit, legbátrabb embereiket Corából és Estáólból, hogy járják be és kémleljék ki az országot. Azt mondták nekik: Menjetek, kémleljétek ki az országot! Így jutottak el az Efraim hegyvidékére, a Míká házához, s ott megszálltak.

Mert amikor a Míká házában jártak, felfigyeltek az ifjú lévita hangjára, betértek oda, és megkérdezték tőle: Ki hozott téged ide, mit csinálsz itt, és mi dolgod van itt?

Ő azt felelte nekik: Ezt meg ezt tette velem Míká, megfogadott engem, és a papja lettem.

Ekkor azt mondták neki: Kérdezd meg az Istent, hogy megtudjuk: sikeres lesz-e az utunk, amilyen járunk.

A pap azt mondta nekik: Menjetek el békességgel! Gondja van az ÚRnak az útra, amilyen jártok.

Azután továbbment az öt férfi, és elérkezett Lajisba. Látták, hogy a benne lakó nép biztonságban él, szidóni módra, nyugodtan és biztonságban, és nincs senki

az országban, aki bántaná őket, vagy uralkodnék fölöttük. Messze esnek a szidóniaktól is, nincs senkivel semmiféle kapcsolatuk.

Lájis könnyű prédának tűnt, ugyanakkor egy gyönyörű területen feküdt a Jordán forrásának vidékén, nagyon termékeny völgyben.

Mikor hazaérkeztek atyjukfiához Corába és Estáólba, megkérdezték tőlük atyjukfiái: Mi hírt hoztok?

Ők így feleltek: Induljatok, vonuljunk föl ellenük, mert olyan földet láttunk, amely nagyon jó! Mit késlekedtek? Ne halogassátok az indulást, menjetek és vegyétek birtokba azt a földet!

Ha odaértetek, egy olyan néphez értek, amely biztonságban él, és tágas az a föld mindenfelé. Bizony a kezetekbe adta azt Isten! Olyan hely az, ahol nem hiányzik a világon semmi.

Fölkerekedett tehát Dán nemzetségéből, Corából és Estáólból hatszáz fölfegyverzett ember.

Fölvonultak, és táborot ütöttek Kirjat-Jeárimnál Júdában. Ezért hívják azt a helyet Dán táborának még ma is; ott van ez Kirjat-Jeárim mögött.

Majd tovább vonultak Efraim hegyvidékére, és eljutottak Míká házához.

Ekkor megszólalt az az öt ember, aki elment bejárni Lajis földjét, és ezt mondták atyjukfiainak: Tudjátok-e, hogy ezekben a házakban van éfód és házibálvány, faragott és öntött bálványszobor? Ugye tudjátok, mit kell tennetek?

Ekkor betértek oda, bementek az ifjú lévita lakásába, a Míká házában, és békességgel köszöntötték.

A dániak hatszáz fölfegyverzett embere pedig elállta a kapu bejáratát.

Az az öt ember, aki elment bejárni azt a földet, fölment, és behatolt oda, és magához vette a faragott szobrot, az éfódot, a házibálványt és az öntött bálványt.

A pap pedig ott állt a kapu bejáratánál, a hatszáz fölfegyverzett ember mellett.

Amikor tehát ezek bementek Míká házába, és magukhoz vették a faragott szobrot, az éfódot, a házibálványt és az öntött bálványt, megkérdezte tőlük a pap: Mit csináltok?

Azok ezt felelték neki: Hallgass, fogd be a szád! Gyere velünk, légy a mi atyánk és papunk! Mi jobb neked: ha egy ember házában vagy a papja, vagy ha Izráelben egy egész törzsnek vagy nemzetségnek vagy a papja?

A pap megnyugodott, magához vette az éfódot, a házibálványt meg a faragott szobrot, és beállt a nép közé.

Azután továbbmentek, de az asszonyokat és a gyermekeket, a jószágot és az értékes holmit a menet élére állították.

Alig távoztak el Míká házától, amikor fegyverbe szólították a Míká házában és a háza környékén lakó embereket, és ezek nyomon követték a dániakat.

Kiáltoztak a dániak után, azok pedig visszafordultak, és azt mondták Míkának: Mit akarsz, hogy fegyverbe szólítottad embereidet?

Míká azt felelte: Elvittétek isteneimet, amelyeket csináltattam, meg a papomat, és elmentetek! Mi marad nekem? És még ti mondjátok nekem, hogy mit akarsz?

De a dániak ezt mondták: Egy hangot se halljunk, különben rátok támadnak ezek a nekikeseredett emberek, és akkor elveszítéd mind magadnak, mind házad népének az életét!

A dániak továbbmentek a maguk útján, Míká pedig megfordult és hazament, mert látta, hogy azok erősebbek nála.

Azok tehát elvitték, amit Míká csináltatott, meg a papját is, aki nála volt. Azután rátámadtak Lajisra, a nyugalomban és biztonságban élő népre, kardélre hányták őket, a várost pedig fölperzselték.

Senki se menthette meg őket, mert Szidóntól messze estek, és nem volt senkivel kapcsolatuk, mert a város Bét-Rehób völgyében feküdt. Azután újra fölépítették a várost és letelepedtek benne.

Elnevezték a várost Dánnak, ősöknek, Dánnak a nevéből, aki Izráel szülöttje volt. Azelőtt Lajis volt a város neve.

A folyót pedig ők nevezték el Jordánnak, azaz Dánból folyónak.

A következő történet ismét így kezdődik a 19.-ik fejezetben:

Abban az időben, amikor nem volt király Izráelben

Isten eredeti szándéka az volt, hogy Izrael theokrácia, azaz Isten által vezetett legyen. Ő akart lenni az emberek királya, és ez a kijelentés, hogy nem volt király Izraelben azt jelentette, hogy az emberek nem engedelmességek Istennek, ezért zűrzavar uralkodott az országban. Mindezek a történetek egyáltalán nem helyeslésképpen vannak leírva, hanem pont ellenkezőleg, hogy bemutassák Izrael akkori anarchiáját.

Abban az időben, amikor nem volt király Izráelben, egy lévita jövevényként élt Efraim hegyvidékének a szélén. Ez a júdai Betlehemből vett magának egy másodfeleséget.

Egy lévitának hogyan lehet másodfelesége? Ez arra utal, hogy a körülöttük levő népek szokásait vették át.

Másodfelesége azonban paráznaságot követett el, és elment tőle apja házához, a júdai Betlehembe; ott is maradt négy hónapig.

Az emberek manapság azt hiszik, hogy nagyon modernek, mert „csak együtt élnek valakivel”, de láthatjuk, hogy ez a dolog már nagyon régóta „divatban” volt. A bűn már a kezdetektől jelen volt az emberek életében.

De a férje útra kelt, elment érte, hogy a lelkére beszéljen és visszavigye. Szolgája és két szamár volt vele. Az asszony bevezette apja házába, és mikor az apja meglátta őt, örömmel ment eléje.

Mivel apósa, a nőnek az apja, marasztalta őt, nála maradt három napig; ettek, ittak, és ott töltötték az éjszakát is.

Amikor a negyedik nap korán reggel fölkeltek, és ő indulni készült, azt mondta a nő apja a vejének: Lakjál jól valami harapnivalóval, és csak azután menjetek el! Le is ültek, és mind a ketten ettek és ittak. Azután ezt mondta a nő apja a férfinak: Maradj itt még az éjjel, és érezd jól magad!

A férfi indulni készült, de az apósa addig marasztalta, míg ott nem maradt megint éjszakára.

Az ötödik napon is korán reggel fölkel, hogy elinduljon, de a nőnek az apja ezt mondta: Lakjál jól, és maradjatok itt napnyugtáig. Így ettek mind a ketten.

Ekkor a férfi menni készült másodfeleségével és szolgájával, de az apósa, a nőnek az apja, ezt mondta neki: Nézd, már bealkonyodott, sötét van, maradjatok itt éjszakára! Beesteledett, maradj hát itt, és érezd jól magad! Majd holnap korán útra kelhettek, és hazamehetsz.

De a férfi nem akart ott maradni éjszakára, hanem útra kelt, és eljutott Jebúszig, azaz Jeruzsálemig. Két fölnyergelt szamár volt vele, meg a másodfelesége.

Amikor Jebúsznál voltak, és már nagyon későre járt az idő, azt mondta a szolga az urának: Gyerünk, térjünk be ide, a jebúsziai városába, és szálljunk meg benne!

Az ura azonban ezt mondta neki: Ne térjünk be idegen városba, ahol nem Izráel fiai laknak; menjünk tovább Gibeáig!

Majd ezt mondta a szolgájának: Igyekezzünk elérni valamelyik helységet, és szálljunk meg Gibeában vagy Rámában!

Továbbmentek tehát, és épp akkor ment le a nap, amikor a benjámini Gibeá mellett voltak.

Akkor befordultak, hogy bemenjenek oda, és megszálljanak Gibeában. Bementek és leültek a város terén, de senki sem fogadta be őket a házába éjszakai szállásra.

Abban az időben nem voltak panziók vagy szállodák, és az emberek általában nagyon vendégszeretőek voltak, és a házukba fogadtak éjszakai szállásra.

Végre egy öregember jött este a mezei munkából. Ez az ember az Efraim hegyvidékéről való jövevény volt Gibeában. A helység lakosai benjáminiak voltak.

Amikor föl nézett az öregember, és meglátta az úton levő embert a város terén, megkérdezte: Honnan jössz és hová mész?

Ő azt felelte neki: Átutazóban vagyunk a júdai Betlehemből Efraim hegyvidékének a szélére, mert odavaló vagyok. A júdai Betlehemben jártam, és most az ÚR házához megyek, de senki sem fogad be engem a házába.

Pedig szalmánk és abrakunk is van a szamaraknak, van kenyérünk és borunk is magamnak, szolgálódnak és ennek a legénynek, aki szolgálóddal van. Nincs semmire szükségünk.

Ekkor azt mondta az öregember: Békesség neked! Amire csak szükséged van, az az én gondom. Csak itt ne maradj a téren éjszakára!

És elvezette a házához, abrakot adott a szamaraknak, azután megmosták a lábukat, ettek és ittak.

Miközben ők jól érezték magukat, a város férfiai, elvetemült emberek, körülvették a házat, az ajtóhoz tódultak, és ezt mondták annak az öregembernek, a házigazdának: Hozd ki azt a férfit, aki a házadba jött, hadd ismerjük őt.

Ismét ugyanazzal a dologgal állunk szemben, amiért Isten megítélte Szodomát. Ezúttal a saját népének emberei is ugyanezt teszik itt Benjáminban: azt kérik, hogy küldje ki a férfit, hogy homoszexuális kapcsolatra lépjenek vele. Az erkölcsi romlás mélyére jutottak Izraelben, és a következő sorok csak megerősítik ezt:

Akkor kiment hozzájuk az az ember, a házigazda, és ezt mondta nekik: Atyámfiaim, ne tegyetek rosszat, hiszen az én házamba jött ez a férfi, ne kövessetek el ilyen gyalázatos dolgot!

Itt van az én hajdon lányom, meg a férfi másodfelesége, kihozom őket, erőszakoskodjatok azokkal, és tegyetek velük, ami nektek tetszik, de ezzel a férfival ne kövessetek el ilyen gyalázatos dolgot!

Az asszonyok nagyon hálásak lehetnek Jézus Krisztusért, mert Ő hozta el azt a dicső változást, aminek köszönhetően a nőket ma emberszámba veszik. Csak tekintetek szét szerte a világban, és nézzétek meg, hogy milyen a nő szerepe azokban a kultúrákban, ahol a keresztény befolyás nem elég erős.

Jézus Krisztus emelte fel a nőket a rabszolgasorsból a férfiakkal egyenlő helyre, mert „Krisztus Jézusban nincs se férfi, se nő”, nincs felsőbbrendű nem, hanem az Ő szemében egyenlőség van. A pogány kultúrákban a nőt egy utolsó szemétként használták ki a férfiak, és nem voltak hajlandóak emberszámba venni, hanem csak eszköznek tekintették őket. Izraelben még ma is érdemes megnézni a beduin nők helyzetét, és ismét csak Jézus Krisztusnak adhatunk hálát.

A bírák idejében még nem jött el Jézus, és az emberek a körülöttük levő népek szokásait követték, és az öreg ember képes odaadni a saját lányát azért, hogy a vendégét békén hagyják.

A férfiak azonban nem akartak ráhallgatni, ezért fogta az az ember a másodfeleségét, és kivitte hozzájuk az utcára. Azok pedig egész éjjel vele háltak, és erőszakoskodtak vele reggelig, és csak hajnalhasadtakor engedték el.

Reggelre kelve megjött az asszony, de összeesett annak az embernek a háza előtt, akinél az ura volt, és ott maradt, míg világos nem lett.

Reggel fölkel az ura, kinyitotta a ház ajtaját, és kijött, hogy útra keljen. Akkor látta, hogy az asszony, a másodfelesége ott esett össze a ház bejáratánál, és keze a küszöbön van.

Mondotta neki: Kelj föl, és menjünk! De az nem válaszolt. A férfi föltette a szamárra, útnak indult, és hazament.

Hazaérve kést vett elő, fogta a másodfeleségét, a testét tizenkét darabra vágta, és szétküldte Izrael egész területére.

Aki csak látta, ezt mondta: Nem történt semmi ilyesmi, nem látott senki ilyet, amióta kijöttek Izráel fiai Egyiptomból, mind a mai napig. Vegyétek ezt fontolóra, tanácskozzatok és beszéljétek meg!

Ez sokkolta a tizenkét törzset, és az ember elbeszélte, hogy mit tettek a benjáminiak velük. Ezért Izrael Benjámint ellen vonult.

Megbízunk tíz embert száz közül, százat ezer közül, ezret tízezer közül Izráel mindegyik törzséből, hogy szerezzenek útravalót a hadinépnek. Azután megtámadjuk a benjámini Gibeát, és elbánunk vele, amiatt a gyalázatos dolog miatt, amelyet elkövetett Izráelben.

Így gyülekezett össze egy emberként minden izráeli férfi a város alá.

Izráel törzsei embereket küldtek Benjámint egész törzsébe ezzel az üzenettel: Micsoda gaztett történt nálatok?

Adjátok ki azokat az elvetemült gibeai embereket, hogy megöljük őket, és kitakarítsuk a gonoszt Izráelből! De a benjáminiak nem akartak hallgatni Izráel fiainak, testvéreiknek a szavára.

A benjáminiak összegyűltek városaikból Gibeába, hogy fölvegyék a harcot Izráel fiaival.

Azon a napon huszonhatezer kardforgató embert soroztak be a benjáminiak a városokból, Gibeá lakosain kívül, ahonnan hétszáz válogatott embert soroztak be.

Ebből az egész népből hétszáz válogatott ember balkezes volt. Ezek mindnyájan hajszálpontosan tudtak parittyázni, sohasem hibáztak.

Az izráeli férfiakat is besorozták: Benjáminton kívül négyszázezer kardforgató embert, csupa harcedzett férfit.

Azután elindultak Izráel fiai, elmentek Bételbe, és ezt kérdezték Istentől: Ki vonuljon föl közülünk elsőnek, hogy megütközzék a benjáminiakkal? Az ÚR ezt felelte: Először Júda!

Elindultak tehát Izráel fiai reggel, és táborot ütöttek Gibeával szemben.

Kivonultak az izráeli férfiak, hogy megütközzenek Benjáminttal, és csatarendbe álltak fel ellenük az izráeli férfiak Gibeánál.

A benjáminiak is kivonultak Gibeából, és földre terítették azon a napon huszonkétezer izráeli embert.

Akkor a nép, az izráeli férfiak, összeszedték erejüket, és újra csatarendbe álltak azon a helyen, ahol az első napon sorakoztak föl.

Fölmentek ugyanis Izráel fiai, és sírtak az ÚR színe előtt egész estig, és ezt kérdezték az ÚRtól: Harcba szálljak-e újból a testvéremmel, Benjáminttal? Az ÚR azt felelte: Vonuljatok föl ellene!

Amikor Izráel fiai a második napon a benjáminiak ellen indultak,

kivonult velük szembe Benjámint Gibeából a második napon is, és földre terítették Izráel fiai közül újból tizennyolcezer embert, akik a kardforgatásban mind járatosak voltak.

Ekkor elvonultak Izráel fiai mindnyájan, az egész nép; elmentek Bételbe, és ott ültek sírva az ÚR színe előtt. Böjtöltek azon a napon egész estig, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutattak be az ÚR színe előtt.

Bevallom, hogy ezen a ponton én is összezavarodtam. Miért küldi el Isten őket a harcba, ha legyőzik őket? Nem tudom. De az első két napon, annak ellenére, hogy Isten mondta nekik, hogy menjenek, mégis vereséget szenvedtek. Nem értem ezt, és nem tudok mindent. Isten azt mondta, hogy „az én utjaim nem a ti utjaitok, az én utjaimat nem tudjátok kifürkészni.”

Ma reggel is kérdezett valaki egy olyan kérdést, amire nem tudtam válaszolni: „Ha Isten előre tudta, hogy Sámson elbukik, akkor miért őt választotta ki?” Jó kérdés, de nem tudom rá a választ. Sok mindent nem tudok Istenről, és ez tiszteletre ösztönöz iránta, mert ha mindent tudnék, amit Ő tud, akkor hogyan tudnám tisztelni Őt? Ugyanakkor viszont ez a tény ad lehetőséget arra, hogy gyakoroljam a hitemet, amit nem szeretek ugyan, de időnként kényszerítve vagyok erre.

Elhinni azt, amit nem tudok, ez a hit. Ha azt hiszem el, amit tudok, ez az értelem. Sok mindent tudok, és elhiszem, mert az értelmem azt mondja, hogy ezek helyesek. Meg tudom őket magyarázni.

„Elhiszem, hogy Jézus Isten Fia” – nagyszerű dolog, de igen sok történelmi bizonyíték van erre. „Elhiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból” – nem nagy ügy, mert erre is számos történelmi bizonyítékunk van. Ha van bármi, amit be lehet bizonyítani a történelemből, akkor Jézus feltámadását ezek közül a legkönnyeb.

A hit azokhoz a dolgokhoz szükséges, amelyeket nem lehet bebizonyítani, és ezért hittel kell elhiggyük, és ezt a hitet Isten megjutalmazza. Történelmi tény, hogy Jézus meghalt, nem kell sok hit hozzá, de ahhoz már igen, hogy elhiggyem, hogy az én bűneimért halt meg. Hogy feltámadt, ez is tény, de hogy a feltámadása megigazította az embert, ehhez hit kell. Nem értem, hogy miért és hogyan halt meg értem, nem értem, hogy miként igazulhatok meg a feltámadása által, de elhiszem, mert ezt írja a Biblia.

Igy a keresztény életben sok minden van, amiben hiszek, de nem tudom megmagyarázni. Amikor valaki így kezdi, hogy „Vajon miért tette Isten ezt és ezt?” akkor már meg is állítom, mert nem értem, Isten miértjeit.

a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az ÚR.

Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.

Ha nem tudom megmagyarázni, akkor értelmem fölé emelkedek, és azért hiszem el, mert az Isten mondta, és Ő nem hazudhat.

Az izrealiek ismét megkérdezték az Urat, hogy menjenek-e harcolni, és a válasz ismét igen volt. Végül kemény csatába legyőzték a benjáminiakat.

A 21.-ik fejezetben:

Az izráeli férfiak azután megesküdtek Micpában, hogy senki se adja leányát benjáminhoz feleségül.

Véleményem szerint az ehhez hasonló fogadalmak nagyrésze elég ostoba dolog, és ez is azok közül való. Saul is ostoba fogadalmat tett Jonatán fiával szemben, aki mézet evett a harc közben, amikor Jonatán nem is hallotta a fogadalmat, és így Saul majdnem megölette a fiát emiatt.

Jeftének a lánya életébe került egy ostoba fogadalom betartása. A Biblia sokat beszél arról, hogy amikor Isten szentélyébe megyünk, akkor tegyünk lakatot a szánkra, hogy ne vétkezzünk beszédünkkel.

Lehet, hogy ez nem a példabeszédek közül való, de megérné bevenni oda: „Jobb, ha befogod a szádat, és hagyod, hogy az emberek ostobának képzeljenek, minthogy megszólalj, és minden kételyt eloszláss efelől.” Gyakran bajba kerülünk a beszédünk miatt.

Miután minden benjáminit megöltek 600 kivételével, akkor elkezdenek sírni, hogy mindjárt meg fog szűnni ez a törzs.

De azután elment a nép Bételbe, és ott ültek estig az Isten színe előtt fennhangon sírva, nagy sírással.

Mert azt mondták: Ó, URam, Izráel Istene! Miért is történt ez Izráelben? Miért hiányzik ma egy törzs Izráelből?

Másnap korán fölkelt a nép, oltárt építettek ott, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutattak be.

Akkor ezt mondták Izráel fiai: Van-e valaki, aki nem jött el Izráel törzsei közül az ÚRhoz, a gyülekezetbe? Mert az az erős eskü hangzott el, hogy aki nem jön el az ÚRhoz Micpába, halállal bűnhődjék.

Izráel fiai ugyanis megszánták testvérüket, Benjámint, és azt mondták: Kivágatott ma egy törzs Izráelből!

Honnan szerezzünk feleséget a megmaradtaknak, hiszen mi megesküdtünk az ÚRra, hogy nem adjuk hozzájuk leányainkat feleségül.

Ezért mondták: Van-e valaki Izráel törzsei közül, aki nem jött el az ÚRhoz Micpába? És kitűnt, hogy Jábés-Gileádból nem jött el senki a gyülekezet táborába.

Mert amikor számba vették a népet, kitűnt, hogy senki sem volt ott Jábés-Gileád lakosai közül.

Akkor elküldött oda a népközösség tizenkétezer harcost, és megparancsolták nekik: Menjetek, hányjátok kardélre Jábés-Gileád lakosait, még az asszonyokat és gyermekeket is!

Ezt tegyétek: Irtsatok ki minden férfit és minden olyan nőt, aki férfival hált!

A szörnyűségek mélypontjára jutottak az izraeliek. Egyik ostobaságukat a másikkal akarják fedezni, de egyik bűnük nagyobb lesz, mint a másik.

Találtak azonban Jábés-Gileád lakosai között négyszáz hajadon leányt, akiknek még nem volt férfival dolguk, nem háltak senkivel. Ezeket elvitték a silói táborba, amely Kánaán földjén volt.

Akkor követeket küldött az egész népközösség, hogy beszéljenek a benjáminiakkal, akik a Rimmón szikláján voltak, és hirdessék ki nekik a békességet.

Benjámint azonnal vissza is tért, és nekik adták azokat, akiket életben hagytak a jábés-gileádi nők közül. De így sem jutott nekik elég.

A nép bántódott Benjámint miatt, mivel az ÚR ilyen rést ütött Izráel törzseiben.

Ezért a népközösség vénei ezt mondták: Honnan szerezzünk feleséget a megmaradtaknak? Hiszen elpusztultak a benjámini asszonyok.

Ezt mondták ugyanis: A birtok a megmenekült benjáminiaké, mert nem szabad eltörölni egyetlen izráeli törzset sem.

De mi nem adhatjuk hozzájuk leányainkat feleségül, mert ilyen esküt tettek Izráel fiai: Átkozott az, aki feleséget ad Benjáminnak!

Akkor ezt mondták: Évenként ünnepet tartanak az ÚRnak Silóban, amely Bételtől északra fekszik; attól az országúttól keletre, amely Bételből vezet Sikembe, Lebónától pedig délre van.

Ezt parancsolták tehát a benjáminiaknak: Menjetek el, és álljatok lesbe a szőlőkben.

És ha látjátok, hogy jönnek a silói leányok, körtáncot járva, akkor jöjjetek elő a szőlőkből, és ragadjon el mindenki magának egyet a silói leányok közül, azután menjetek el Benjámint földjére!

Ha pedig eljönnek az apák vagy a testvérek, hogy pereljenek velünk, akkor ezt mondjuk majd nekik: Könyörüljetek rajtuk, hiszen nem tudtunk mindenkinek háborúban feleséget szerezni, ti pedig nem úgy adtátok nekik őket, ezért nem terhel véteket benneteket.

Így cselekedtek tehát a benjáminiak, és ahányan csak voltak, feleséget vittek maguknak a táncolók közül, elrabolván őket. Azután elmentek és hazatértek örökségükbe, felépítették városaikat, és letelepedtek azokban.

Izráel fiai pedig ezek után szétoszlottak, mindenki a maga törzséhez és nemzetségéhez. Elment tehát onnan mindenki a maga örökségébe.

Abban az időben nem volt király Izráelben. Mindenki azt csinálta, amit jónak látott.

Ilyen áron menekült meg Benjámint a teljes kipusztulástól. Az Írás ezt az életmódot nem helyesli, hanem elítéli, viszont itt egyszerűen csak le van írva, hogy milyen kaotikus állapotok uralkodtak Izraelben azokban az időkben, amikor ők elvesztették Isten-tudatukat.

Amikor az emberek azt teszik, amit jónak látnak, akkor gyakran szörnyű dolgokat követnek el, mert sokuk erkölcstelensége és bűnössége mélyponton van, és ha hagyják, hogy azt tegyék, amit akarnak, akkor végül állati sorba alacsonyodnak le. Nagyon fontos, hogy életünket Isten alá rendeljük, és neki engedelmesskedjünk.